ทะลุเวลา ผ่ามิติในพุทธศาสนา (๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๘)

ในยุคปัจจุบัน ทั่วโลกยอมรับกันโดยดุษฎีว่าเป็นยุคที่ก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสารพัดรูปแบบ คนธรรมดา ตั้งแต่ระดับเศรษฐีถึงขอทาน สามารถติดต่อสื่อสารผ่าน Smart Phone ข้ามซีกโลกได้ในเวลาไม่กี่วินาที

ในด้านวิทยาศาสตร์ดาราศาสตร์ฟิสิกส์ ก็ไม่มีโครงการไหนที่จะล้ำหน้าไปกว่า" โครงการCERN" ที่ลงทุนแบบโคตะระมหาอภิโปรเจ็ค ที่ทุ่มเม็ดเงินมหาศาล ที่จะให้ประชากรประเทศยากจนซื้ออาหารกินทั้งประเทศได้3มื้อไปพันปี เพียงเพื่อให้บรรลุเป้าหมายเป้าของโครงการคือ

"ย้อนเวลาสู่อดีตเมื่อโลกแรกเกิด (Big Bang)"

การย้อนเวลาหรือทะลุมิตินี้เรียกว่า "Time Travel" โครงการCERN ผ่านไปเกือบ ๑๐ ปี อย่าว่าแต่ย้อนเวลาไปตอนกำเนิดโลก เอาแค่ว่าย้อนเวลากลับไปตอนสงครามโลกครั้งที่ ๒ เมื่อ ๕๐ปีที่ผ่านมา ก็ยังทำไม่สำเร็จ

แต่ในทางพระพุทธาศาสนา พระพุทธองค์ทรงสอน และ ถ่ายทอดให้กับพุทธบริษัท สามารถปฏิบัติ ท่องเที่ยวไปในมิติต่างๆ ที่มีเวลาแตกต่างกัน (Time Travel) ได้เป็นเรื่องปกติ แม้ในพระไตรปิฎกยังปรากฏจารึกไว้ว่า "..พระพุทธองค์เอง ยังทรงพาพุทธสาวกทะลุมิติ ข้ามเวลาไปยังสวรรค์ชั้นต่าง ๆ ให้เห็น ว่าสวยขนาดไหน ไล่ขึ้นไป

ทุกชั้นฟ้าที่มีสนามเวลาต่างกัน ที่เทวดาอยู่ความสวยต่างกัน เสร็จแล้วทรงนำกลับลงมา นางฟ้าที่ชั้นล่างเวลาสั้นก็ตายไปแล้ว เหลือแต่โครงกระดูก พุทธสาวกเกิดความสลดใจ เห็นสัจจธรรม ความไม่เที่ยงแห่งสรรพสิ่ง จึงเข้าสู่การปฏิบัติ "สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทา มรรค" บรรลุธรรมในที่สุด. จะเห็นได้ว่า พุทธศาสนาก้าวหน้ากว่าวิทยาศาสตร์ฟิสิกส์ยุคปัจจุบันกว่า ๓,๐๐๐ ปี

โดยตามความเป็นจริงของสภาวะสิ่งมีชีวิตอันว่าด้วยอภิธรรม เทพดา โอปปาติกะ และมนุษย์นั้นอยู่ร่วมภูมิเดียวกัน สามารถติดต่อสื่อสารกันได้โดยปกติ เรียกว่า "กามาวจรภูมิ" แต่จะต้องเรียนรู้วิธี และ ปฏิบัติอย่างถูกต้อง ที่พระพุทธองค์ทรงกำหนดไว้ คือ สติปัฏฐาน ๔ เท่านั้นไม่มีหนทางอื่น และถือว่าการเสวนากับเทพยดา บังบด หรือ โอปปาติกะเป็นขั้นต้น ๆ ที่ผู้ปฏิบัติอย่างถูกทางทุกคนต้องผ่านขั้นตอนนี้เป็นปกติ

การเรียนรู้และปฏิบัติ คือ การเรียนรู้ภาษาเทพยดา (เรียกง่าย ๆ คือ ภาษาใจ) เป็นภาษากลาง ที่ใช้ระหว่างสิ่งมีชีวิตเหล่าที่ ๔ อันอยู่ในสภาพของพลังงาน เป็นสิ่งที่มองด้วยตาเปล่าไม่เห็น แต่รู้ว่ามีอยู่ (ปรากฏตามพระไตรปิฎกมหาสมัยสูตร) ยืนยันชัดเจนว่าเทวดาชื่อไรมั่ง ไปอ่านดู หรือ ในพุทธประวัติว่าด้วย "พุทธกิจ ที่ต้องทรงเทศนาโปรดเทพยดาทุกคืน"

ด้วยเหตุดังนี้การเข้าถึงวิทยาการ ฯลฯ อันจริงแท้ จึงต้องเข้าถึงผู้ที่รู้จริง มีประสบการณ์จริง และอยู่ในยุคสมัยกาลเวลานั้น ๆ มาบอก มาสอน ถ่ายทอดให้เราเข้าใจในที่นี้ ขอย้ำคำว่า " เข้าใจ "เมื่อ" เข้าใจ" ก็ไม่ต้องอธิบาย ทำได้เลย รู้เลย รู้ทันที นั่นที่เราเรียกว่า "อ๋อ"

ดังนั้นการจะให้ **“เข้าไปในใจ”** จึงต้อง **“รู้ภาษาใจ”** และ **“รู้ที่ตั้งของใจ”** เพื่อเป็นกุญแจรหัสไขเข้าไปสู่ วิหารแห่งปัญญา ที่มีสรรพศาสตร์ และเต็มไปด้วยเทพยดาระดับเหนือกว่าดอกเตอร์ หรือ Professor บนมนุษย์โลก พร้อมที่จะถ่ายทอดแก่ผู้เข้าถึง ที่เรียกว่า แหล่งรวมความรู้แห่งจักรวาล **Universal Library**

ดังที่พระพุทธองค์ทรง ให้เรียนรู้ด้วยตนเองจากการปฏิบัติ นั้น ก็เพื่อเข้าสู่จุดนี้ เป็นบันไดขั้นต้น ในภาษาปฏิบัติเรียกว่า **“ผู้หยั่งรู้”** เพื่อก้าวไปสู่ศาสตร์ขั้นสูงสุด คือ **"ปัญญาวิมุติ"** ที่จะใช้เพื่อการหลุดพ้น นั่นเอง

ตอนนี้ถึง..บางอ้อ..แล้วซินะ ว่าทำไมถึงต้องหาที่ตั้งของใจ ทำไมต้องออกเสียง

ให้มาจากใจ และทำไมต้องให้เสียงปากกับใจพร้อมกัน เพราะเราต้องใช้ภาษาใจ นั้น เสวนา ถามสิ่งที่ต้องการรู้ ต่าง ๆ กับ ท่านทั้งหลายที่อยู่ในอีกมิติหนึ่ง เรียกว่า มิติของ **“ใจ”**

สำหรับในทางปฏิบัติ จะเข้าถึงมิตินี้ได้ทางเดียว คือทางใจ เรียกว่า “มโนทวารวิถี” เท่านั้น แม้ไปนิพพาน ก็ต้องไปทางมโนทวาร..ไม่มีทางอื่น เส้นทางของใจ เรียกว่า "มโนทวารวิถี" ท่านผู้รู้ที่มีชีวิตอยู่ก่อน หรือ ร่วมสมัยพุทธกาลนั้น มีอยู่มากมาย พร้อมและรอคอยที่จะถ่ายทอดสั่งสอนวิทยาการ แก่ผู้ปฏิบัติชอบ เป็นวิชาบริสุทธิ์ที่มอบให้เราด้วยใจ เพราะเราเข้าไปด้วยใจอันบริสุทธิ์ เรียกว่า "**สุทธมโนทวารวิถี**"

(การที่จะใช้ส่วนนี้อย่างเต็มพิกัดได้ ต้องเข้าสู่อัปนาวิถีโดยทางกสิณ เพื่ออธิษฐานกำหนดตำแหน่ง หรือ กาล (ยุค) ที่เราปรารถนา จะใช้สมาธิอย่างอื่นย่อมไม่อาจเกิดผล ซึ่ง ตรงนี้แหละที่พระอริยบุคคล ใช้ตรวจบุญบาปของตนในอดีตชาติ เรียกว่า “**อตีตังสญาณ**” และ ไปตรวจดูว่า “บุญที่สร้างในปัจจุบัน จะให้ผลอะไรในอนาคต” นั่นก็คือ “**อนาคตังสญาณ**” ซึ่งถ้าไม่ผ่านการปฏิบัติโดยวิถีแห่งธาตุกสิณ คือ ผ่านการเป็น “ธาตุกุศลตาบุคคล” หมายถึง สามารถอธิษฐานสมมุติสิ่งต่าง ๆ จากการสัมปยุตธาตุได้แล้ว จึงจะเลื่อนขึ้นสู่ญาน ทั้งสองดังกล่าวแล้วนั้นได้)

.....ซึ่งเรื่องของกสิณจะกล่าวอธิบายโดยเฉพาะในโอกาสหน้าที่อำนวย

พระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงปรินิพพานไปเพียงแค่ ๒๕ วัน บ่าย ๆ ของ เวลาเทวดา (๑วันเทวดา = ๑๐๐ปีมนุษย์) ท่านผู้รู้ศาสตร์ต่าง ๆ ในยุคพุทธกาล ที่ท่านได้จากโลกนี้ไป ท่านยังเป็นเทวดาไม่ถึงเดือนเสียด้วยซ้ำ และไม่ได้หมายความว่าภิกษุในยุคพุทธกาลท่านจะเป็นอรหันต์ทั้งหมด ท่านที่ยังไม่บรรลุก็มากมาย แต่ท่านก็เป็นพหูสูตร มีความรู้มหาศาล ที่เราท่านไม่เคยได้รับรู้รับเรียนในมิติของเรา

อีกทั้ง นักวิทยาศาสตร์นักเศรษฐศาสตร์ โหราศาสตร์ เวทย์มนต์อาคม หรือนักการค้า มหาเศรษฐี ก็มีอยู่มากมายเราสามารถเลือกรับรู้ รับเรียนได้ตามที่ "ใจ"ปรารถนา นี่ไม่ใช่เพ้อเจ้อนะ พระพุทธองค์ทรงรับรองไว้ชัดเจนว่า ให้ศึกษาจากกายในกายให้ทิ้ง ตำรา อาจารย์ ให้แสวง หาเรือนว่างและโคนไม้

ปฏิบัติตามวิถีแห่งสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค อันเป็นทางเดียวเท่านั้นที่จะเข้าถึงกายในกาย เพื่อก้าวเข้าถึง วิชชา...จรณ

ใครที่อยากเป็นอภิมหาเศรษฐี เอาแค่อนาถบิณฑิกะ รวยขนาดเอาทองคำปูเต็มเนื้อที่ ๑๐๐๐ไร่ คิดดูว่าทองคำราคาเท่าไร หรือ มหาเศรษฐีที่มีความสามารถบริหารเงินค่อนโลกเราถามได้ถึงวิธีต่าง ๆ

สิ่งหนึ่งที่เราควรต้องทราบ คือ เวลาระหว่างมิติใจ อันเป็นมิติแห่ง Plasma กับมิติที่เราทรงสภาพเป็นมนุษย์ Mass นั้นต่างกันมาก ใหม่ ๆ จะตกใจเล็กน้อย เพราะเพียงแค่สัปปะหงกวูบเดียวเวลาผ่านไป ๒๔ ชั่วโมง หรือการเดินทางกรุงเทพ-เชียงใหม่ด้วยรถ ใช้เวลา ๓ ชั่วโมง ฯลฯ เหตุการณ์เหล่านี้จะเกิดขึ้น และจะเกิดบ่อย จนในที่สุดจะชินจนเป็นเรื่องปกติ

ด้วยเหตุนี้พระพุทธองค์ จึงทรงห้ามมิให้เล่าเรื่องการ ปฏิบัติของตน กับผู้ที่ไม่ได้ปฏิบัติ เพราะนอกจากอีกฝ่ายจะไม่รู้เรื่อง เขาก็จะหาว่า บ้า นี่คือข้อห้ามที่พึงสังวร

ตอนนี้มาถึงขั้นที่ว่า**ขั้นตอนการปฏิบัติ** นั้น **ทำอย่างไร ?**

ก่อนอื่น หมายถึงก่อนที่จะถึงขั้นนี้ ต้องแน่ใจว่าตัวเองได้ผ่านขั้น **ถึงพร้อมด้วยทาน** (มหาจาคะ = ถวายชีวิตและภพชาติของเรา เป็นพุทธบูชา = เพราะอาจจะหลงภพภูมิ กลับที่เดิมไม่ได้...อ้าวจริงนะไม่ใช่ล้อเล่น !!

ถึงพร้อมด้วยศีล คือ สัจจะวาจา ที่เราเปล่งออกมาด้วยถ้อยคำ+อารมณ์ที่ต้องการเป็นเช่นนั้นจริง ๆ

ถึงพร้อมด้วยภาวนา คือ การกระทำด้วยใจ นั่นหมายถึง วาจาได้เปล่งเสียงออกมาพร้อมกันกับเสียงของ ใจจากฐานที่ตั้ง ของ"ใจ"

ถ้าทั้ง ๓ ส่วนนี้พร้อม เป็นอันใช้ได้เริ่มขั้นตอนต่อไปนี้เลย

เนื่องจากการปฏิบัติถึงขั้นไตรสิกขานี้ หมายถึงเราอยู่บน มรรคสัจจะ = เส้นทางแห่งความจริง ดังนั้นจึงให้เปล่งวาจาพร้อมกับใจ ว่า...

ข้าพเจ้า...(ชื่อ)...ต้องการที่จะพบครูบาอาจารย์ ฯลฯ เพื่อศึกษา (ว่าไปตามที่เราต้องการทางที่ดี เขียนซะก่อนแล้วท่องให้จำได้)

การกล่าววาจานี้ ต้องให้เสียงออกมาจาก "ใจ" และเป็นเสียงเดียวกัน นี่คือข้อ ๑ ในขณะที่กล่าว **อย่าหลับตา** (ทำสมาธิห้ามหลับตา พระพุทธองค์ห้ามคนตาบอดบวช เพราะคนตาบอดปฏิบัติไม่ได้ และไม่มีวันสำเร็จโดยเด็ดขาด) ให้ลืมตา และ**กล่าวช้า** ๆ **ที่เราต้องการนั้น ๓ ครั้ง**

ระหว่างครั้งที่ ๒ ต่อ ครั้งที่ ๓ จะมีความรู้สึกเหมือนกับเรานั่งรถขึ้นสะพานสูง ๆ แล้วลง หรือ **ก็เหมือนเครื่องบินตกหลุมอากาศ** อาการเป็นลักษณะคล้ายอย่างนั้น อย่าตกใจ**ปล่อยความรู้สึก "อยากรู้" ตามลงไป** สิ่งที่เกิดขึ้นก็จะเป็นไปตามที่เราปรารถนา แตกต่างกันไปตามภูมิ ของแต่ละท่านและบุญเดิมที่สร้างไว้ ว่าเทพยดาท่านใด ที่เคยเป็นครูบาอาจารย์ ร่วมบุญกันมาก่อน (เป็นเวไนย กัน หากไม่เคยเป็น ยังไงก็ไม่พบ) ก็จะมาสอน หรือ เสวนาในสิ่งที่เราต้องการ

เมื่อเสวนา หรือ รับรู้รับเรียนสิ่งต่าง ๆ จาก "โอปปาติกะ" เสร็จแล้ว ให้สวดยาเทวตา (ปริต=ปากใจพร้อมกัน) ขอบคุณเทวดา**อันนี้ทิ้งไม่ได้ ...**

ขอนำตัวอย่างเล็ก ๆ เรื่องจริง สามารถพิสูจน์ได้ และ ปรากฏเป็นหลักฐาน ที่สัมผัสแตะต้องได้ นั่นคือ **การค้นพบอาณาจักรโบราณ** ที่สูญหายไปแต่ครั้งพุทธกาล

จากการเสวนา พร้อมคำชี้แนะของ **โอปปาติกะ ซึ่งผู้ครองนครสุวรรณโคมคำ (จุฬนีนคร) ในยุคก่อนพุทธกาล** ซึ่งได้บอกเล่าถึงวิชาความรู้ รวมทั้ง บอกตำแหน่งที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ ว่าอยู่ตรงไหน มีประวัติความเป็นมาอย่างไร พร้อมมอบแผนที่ไว้ให้ด้วย

จากนั้นจึงได้นำเรื่องราวดังกล่าวที่ได้รับ มาตรวจสอบทางเอกสารประวัติศาสตร์ ว่ามีอยู่จริงหรือไม่ ปรากฏจารึกที่ใดบ้าง ปรากฏว่า มีหลักฐานอยู่จริง ๆ เป็นเอกสารโบราณ ว่า "ตำนานสุวรรณโคมคำ" ที่จัดพิมพ์โดยกรมศิลปากร ฯ ประเทศไทย

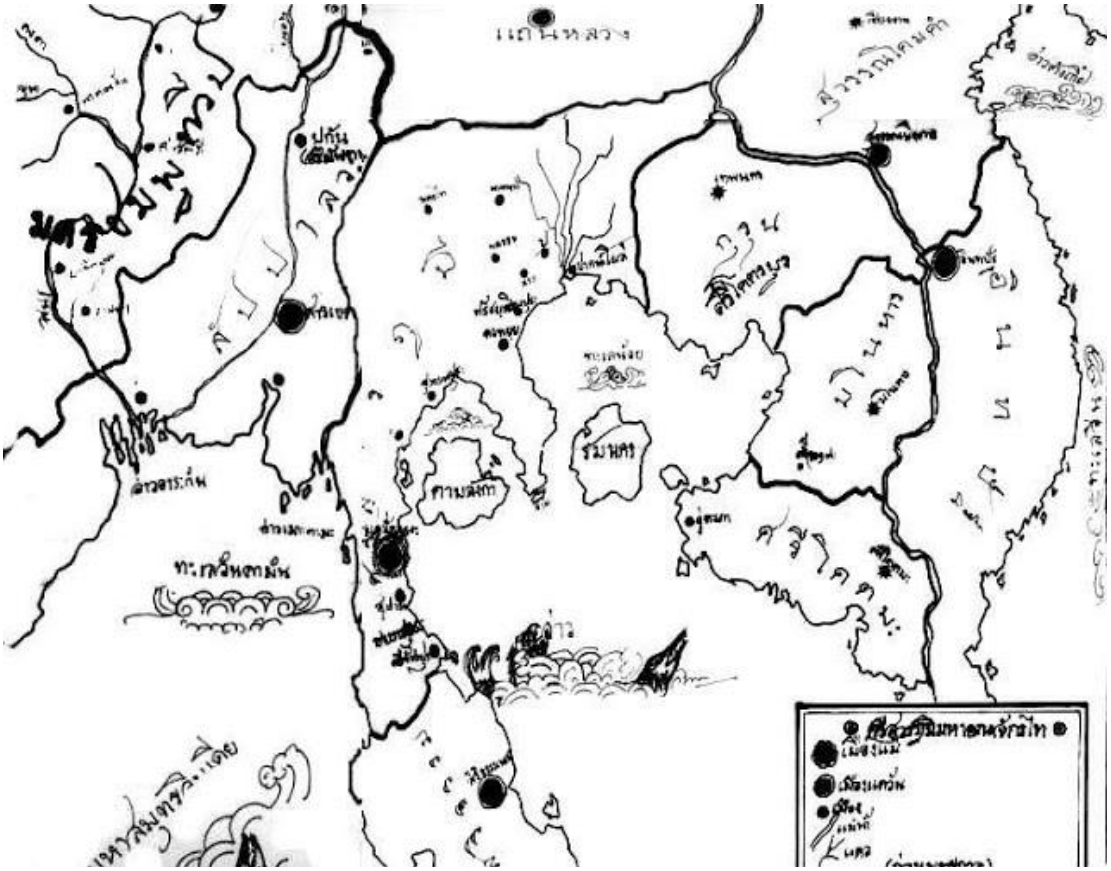

เหตุการณ์นี้ เปิดเผยนำพิมพ์เป็นเอกสารประกอบการศึกษาเฉพาะ ของสถาบัน (ขอสงวนนาม) เมื่อปี พ.ศ.๒๕๔๘

(แผนที่โบราณจากนิมิต อันได้นำมาแสดงต่อสาธารณะเป็นครั้งแรกในปี พ.ศ. ๒๕๔๘)

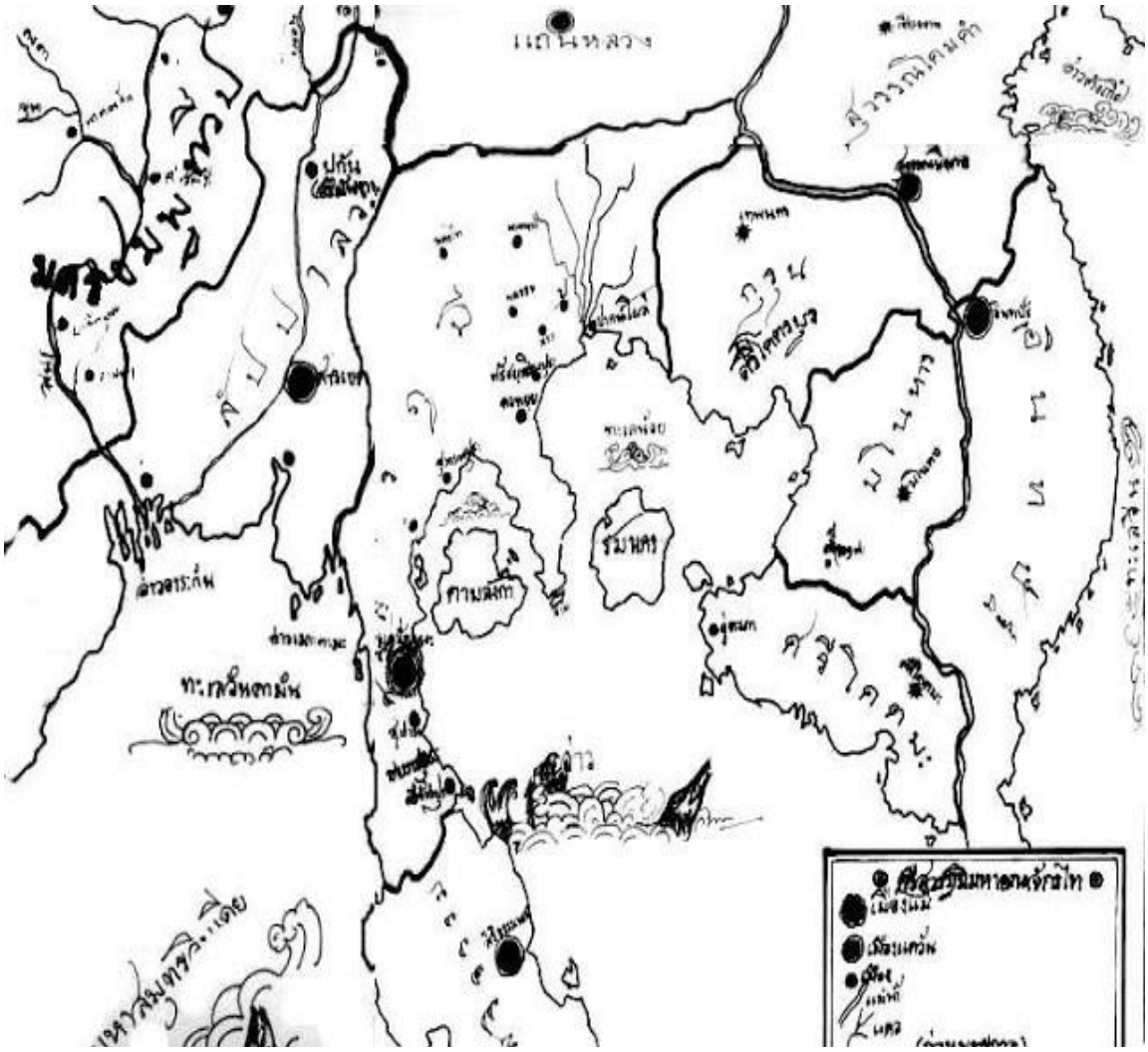

และ เมื่อข้อมูลที่ได้รับมานั้น ถูกนำออกไปเผยแพร่แก่สาธารณะ กลับถูกนักโบราณคดี และนักประวัติศาสตร์ รวมทั้งผู้ (สู่) รู้ ในประเทศไทย โจมตีอย่างไม่มีข้อหักล้าง ว่า "เป็นไปไม่ได้ มันเป็นเพียงนิยายและไม่มีอยู่จริง"

แต่แล้วหลังจาก ๕ ปี ผ่านไปทางรัฐบาลลาว ได้รับข้อมูลจากเอกสารที่นักศึกษาลาว ซึ่งเดินทางเข้ามาศึกษาอบรมได้รับไป ซึ่งในเอกสารดังกล่าว ประกอบไปด้วยข้อมูลประวัติ แผนที่ ตำแหน่ง สถานที่ พิกัด ของอาณาจักรสุวรรณโคมคำ อย่างละเอียด

รัฐบาลลาวให้ความสนใจอย่างยิ่ง จึงได้อนุมัติงบประมาณ และตั้งโครงการให้ทำการขุดค้น ในจุด พิกัด และตำแหน่งทางภูมิศาสตร์ ตามเอกสารดังกล่าว ก็ได้พบ "อาณาจักรสุวรรณโคมคำ" ที่สาบสูญไป จริงทุกประการ

ต่อมาข่าวการค้นพบ ได้ข้ามแม่น้ำโขงแพร่สู่ประเทศไทย ทำให้ทางรัฐบาลไทย (กระทรวงการท่องเที่ยว) ผ่านผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงราย ได้ร่วมกับรัฐบาลลาว ผลักดัน

ให้ยกฐานะสุวรรณโคมคำเป็นมรดกโลก ปรากฏตามหลักฐานภาพ และ ข่าวสาร ในสื่อมวลชนทุกแขนง เช่น URL นี้ http://goo.gl/p1umMO

นี่คือความจริง และเบื้องหลังการค้นพบอาณาจักรสุวรรณโคมคำ อันสาบสูญไปแล้วเกือบสามพันปี ที่โลกไม่เคยรับรู้

นี่คือหลักฐานเรื่องหนึ่ง ในอีกหลายร้อยเรื่อง จากปรากฏการณ์ที่ได้รับและพิสูจน์ได้อย่างเป็นรูปธรรม จากผลแห่งการปฏิบัติสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค ที่สามารถเจาะทะลุมิติแห่งเวลา เข้าสู่วิหารแห่งปัญญา Universe Library ได้จริงแท้

จึงบันทึกไว้เป็นหลักฐาน เพื่อมิให้ข้อมูล ความจริง ต้องสูญหายไปกับกาลเวลา

ขอ ให้ท่านสาธุชนผู้มีใจใฝ่กุศล พยายามฝึกทำ แล้วจะสนุก ชีวิตจะไม่น่าเบื่อ เพราะเรามีกัลยาณมิตรที่แท้จริง ที่จริงใจ ที่ให้สิ่งที่เราปรารถนา พร้อมทั้งคอยติดตามปกป้องคุ้มครอง ให้เราเดินในเส้นทางที่ท่าน ได้ชี้ให้เราอย่างเหนือกว่าชีวิตที่เราเคยเป็น ปรากฏการณ์ต่าง ๆ จะแปลกต่างกันไป ขึ้นกับบุญกุศลที่เราได้สร้างสมไว้ ....

ในวิถีแห่งการปฏิบัติแห่งสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค ซึ่งมีมากว่า ๒๕๐๐ ปี ที่พระพุทธองค์ทรงสั่งสอน และนำมาเผยแผ่แก่พุทธบริษัทนั้น มีอะไร ๆ ที่น่าสนใจให้เราได้ค้นคว้า ปฏิบัติ เพื่อหาประสบการณ์อันทำได้จริง พิสูจน์ได้จริง ได้ผลจริง

..ข้อสำคัญที่ว่า จะปฏิบัติได้ผลหรือไม่ ...อยู่ตรงที่ตัวของคุณ "มีความจริงใจ ต่อตัวเอง" ที่จะทำ "จริง" หรือเปล่าเท่านั้น...!!!

(๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๕)

ขออนุโมทนา ในมหากุศลเจตนา ของทุกท่าน "บุญ" นั้นสำเร็จที่ "ใจ" โดยมี "เจตนา = ความปรารถนาแห่งเจตสิก (กายใน=ใจ) บุญนั้นจะติดตามเราไปทุกภพชาติ บันดาลผลให้เกิดความสมบูรณ์ ไม่ขาดแคลนในสิ่งประสงค์

"บุญ" สำเร็จที่ "ใจ" ขอให้น้อมใจในกุศล แม้ตัวจะไม่ได้ไป ก็ได้บุญ เรียกว่า "บุญ" อันเกิดจากการอนุโมทนา" ไม่จำเป็นว่า จะต้องถวายข้าวของเงินทอง ดั่งที่เข้าใจกัน

"บุญ" เกิดจาก "ใจ" การทำบุญจึงให้พร้อม ด้วย กาย วาจา ใจ เหมือนไปฝากเงินธนาคาร

๑. แจ้งเจตนาขอฝากกับพนักงาน = กาย

๒. กรอกรายละเอียดในใบฝาก (เปิดบัญชีประเภทไหน) = วาจา

๓. ลงชื่อลายเซ็นต์ = ใจ

เมื่อครบทั้ง ๓ แล้วตอนนี้จะไปเบิกมาใช้จากที่ไหน ๆ จังหวัดไหน ใกล้ไกลหรือต่างประเทศก็ได้ ก็คือ "บุญ" จะติดตัวเราไปทุกภพชาติ เมื่อเราปรารถนาเราก็ "เบิกบุญ" ออกมาใช้ ด้วยพุทธวิถี "สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค" จึงไม่มีความทุกข์ยากลำบากในภพไหน ๆ เพราะบุญจะติดตัวเราไป เหมือนรหัสบัตร ATM

ศูนย์พลังอี้จิง

(๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๘)

ก็ต้องกล่าวอนุโมทนา และยินดีกับสาธุชน ผู้ประกอบไปด้วยกุศลเจตนา ที่มาเข้าพิธี มหาพุทธานุภาพเสริมบารมี ในคืนวันที่ ๒๑ และ เช้าวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ ถือว่าท่านทั้งหลายนั้น ได้สร้างสมบุญไว้ในปุเรชาติ จึงสามารถฝ่าอุปสรรคเข้ามาร่วมพิธีได้ เพราะหนทางมิใช่ใกล้ อีกทั้งสถานที่ทำพิธีอยู่บนยอดเขาสูงชัน ทดสอบสภาพจิตกันเป็น ขั้นสุดท้าย

พิธีนี้เป็นพิธีพิเศษ จัดทำได้ยากยิ่ง คือ สถานที่ที่ทำพิธี จะต้องเป็นศูนย์พลังอี้จิง (วัดสุวรรณโคมคำ เป็นจุดศูนย์พลังโลกที่ ๒๕ ตามหลักฐานองค์การ NASA)

พระสงฆ์ที่มาสวดในพิธีมาจากสารทิศได้จำนวน ๑๘ รูป เท่ากับธาตุ ๑๘ คือ อัฏฐารสธาตุ (ที่มาของ ๑๘ อรหันต์ = จีนเรียกว่า "จับโป้ยล่อฮั่น)

พระพุทธมนต์ที่พระสงฆ์สวดในวันนั้นชื่อว่า "แก้วสารพัดนึก (รัตนสูตร) ที่พระพุทธองค์ทรงถ่ายทอดให้กับพระอานนท์ นำไปใช้ปัดเสนียดจัญไร เคราะห์ร้าย โรคภัย ไสยศาสตร์ และภูตผีปีศาจทั้งปวง

อีกหนึ่งชื่อว่า "**มงกุฎแก้วพระพุทธเจ้า** (อิติปิโสรัตนมาลา) ใช้เสริมบารมี เมตตามหานิยม อุดมโชค โภคทรัพย์

บทสำคัญอีกบทหนึ่งคือ "**ไตรภพชัยยะคาถา** (ชนะสามโลก) เป็นมนต์สำหรับมหาอำนาจ ส่งเสริมบารมีมีชัยชนะในสามโลก

มนต์บทนี้ตกทอดมาแต่ราชวงศ์สุโขทัย สืบถึงสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ใช้ทำน้ำมนต์ในอุโบสถ วัดศรีชุม สุโขทัย พร้อมด้วยทหารอำมาตย์ คู่พระทัย ๒๕ คน เข้าพิธีทำให้ทรงสามารถรบมีชัยชำนะทุกศึกหงสา ประกาศอิสรภาพ นำแผ่นดินไทยกลับคืนมาให้เป็นมรดกแก่ลูกหลานไทยในชั้นหลัง

และที่สำคัญเหนืออื่นใด คือ "**ใจ**" ของสาธุชนทุกท่าน ที่ขึ้นมารวมกัน เกินกว่าสองร้อยชีวิต ล้วนตั้งจิตเจตนาเป็นหนึ่งเดียว **มีความปรารถนาเดียวกัน** คือ "**ต้องการให้สำเร็จ สมปรารถนา**" ความรวม "ใจ" เป็นหนึ่งเดียวนี้มีพลังอย่างยิ่ง เปรียบเสมือนสายฟ้าที่ผ่าลง มีพลังอันมิอาจประมาณได้

จากที่กล่าวมาแต่ต้น ท่านที่ได้เข้าพิธีทุกท่าน ย่อมเปรียบเสมือน ได้เสริมพลัง (Charge Battery) ดูดซับพลังแห่งความสำเร็จ ที่กลั่นออกมาจาก "ใจ" อันรวมเป็นหนึ่งเดียว ซึ่งหาโอกาสให้ชนกว่าสองร้อย ทำสมาธิเรื่องเดียวกันอย่างยิ่งยวดได้ยากยิ่ง

ประกอบกับตำแหน่งที่ตั้งทำพิธี คือตำแหน่ง "โอวก่วย (เต่าดำ) ซึ่งส่งพลังแห่งความยั่งยืน มั่นคง ถาวร ตามคัมภีร์อี้จิง นั่นหมายถึง "พลังแห่งความสำเร็จ สมปรารถนา ย่อมเกิดขึ้น อย่างยั่งยืน ถาวร"

ดังนั้น ผู้ที่เข้าพิธีมหาพุทธานุภาพ จึงเปรียบเสมือนผู้เกิดใหม่ ที่เต็มไปด้วยพลังแห่งความสำเร็จชนิดเต็มร้อย ส่วนผู้ที่อนุโมทนาอยู่ทางบ้านไม่ได้เข้าร่วมพิธี แต่ได้สวดมนต์ ทำสมาธิ ตามเวลากำหนด ก็ได้รับพลัง ๑๐ เปอร์เซ็นต์ เช่นกัน

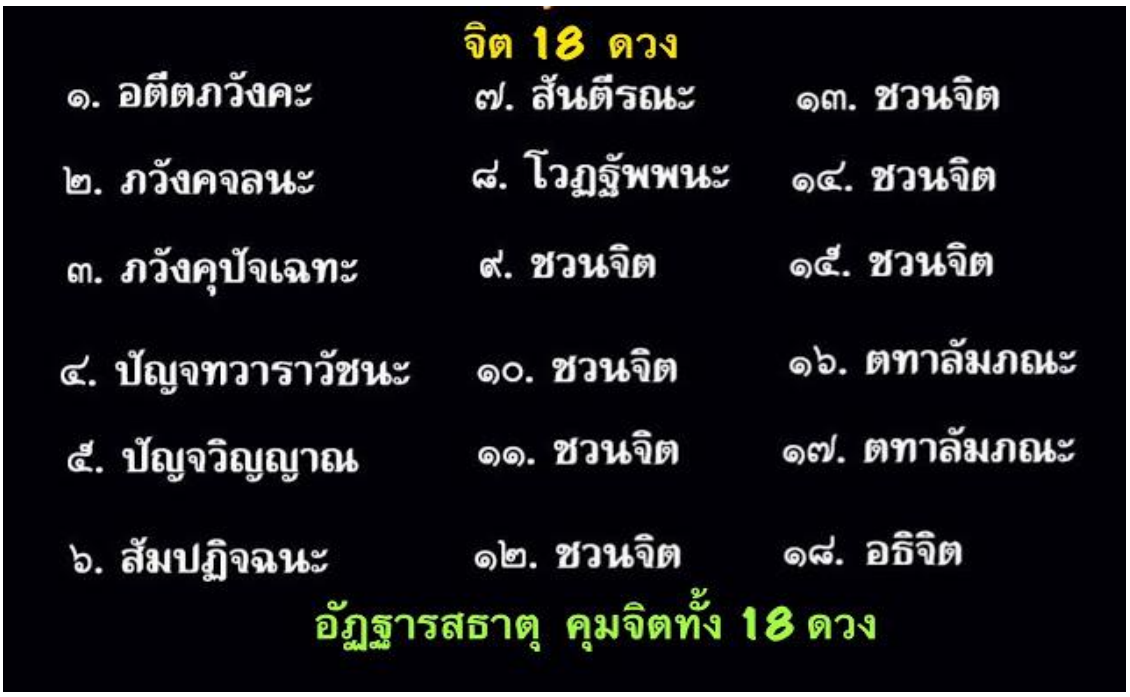

ด้วยพลังแห่งพุทธานุภาพ และ ปวงเทพยดาทุกชั้นฟ้า จงประสิทธิ์ประสาทพรให้สาธุชนทุกท่าน ประสบความสุข สำเร็จ ก้าวหน้า สมดั่งปรารถนาทุกประการเทอญ...

เจริญพร

โคมทั้งหมดจะม้วนเป็นเกลียว พุ่งตรงขึ้นฟ้า ไม่ลอยไปตามลมเหมือนที่อื่น ทั้งๆ ที่ลมแรง และโคมที่ลอยขึ้นไป ก็จะตกลงตรงลานพระพุทธเจ้าเปิดโลก อันเป็นตำแหน่งศูนย์รวมพลัง แทนที่จะปลิวไปตามลม ....เจริญพร

(๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๘)

ท่านสาธุชนที่ได้เข้ามาศึกษา ฝึกฝนการปฏิบัติ "สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค" จะทราบว่า สิ่งที่เน้นย้ำอยู่ตลอดให้ทุกท่านฝึกสร้าง และรักษาให้มั่นนั้นคือ "สัจจะ" เพราะพระพุทธศาสนานั้นสุดยอดคือ "สัจจธรรม คือ การดำรงอยู่อย่างจริงแท้ ไม่แปรเปลี่ยน (สัจจะ = จริงแท้ ...ธรรมะ = ดำรงอยู่) นั่นคือ พระนิพพาน

"**สัจจะ**" จึงเปรียบเสมือน เมล็ดของพระนิพพาน ที่พุทธบริษัท ผู้ใฝ่ปฏิบัติชอบจะต้องฝึกฝนปฏิบัติให้เกิดขึ้นให้ได้ พระพุทธองค์ทรงยืนยันไว้ชัดเจนว่า ไม่มีหนทางอื่นใด นอกจากพุทธวิถี "สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค" ที่จะไปสู่พระนิพพานอันเป็นสุขอย่างยิ่ง หาสุขอื่นใดเทียบมิได้

ดังนั้นเส้นทางการปฏิบัติ เป็นเส้นทางแห่งความสุข แม้จะเริ่มปฏิบัติแค่เบื้องต้นก็สามารถหลุดพ้นจากความทุกข์หยาบ ๆ เช่นหนี้สิน โรคภัย ความทุกข์กาย ทุกข์ใจ ได้อย่างเฉียบพลันทันที ชนิดพิสูจน์สัมผัสเห็นผลได้ โดยไม่ต้องรอชาติหน้า

ความสำคัญของ สัจจะ และ อธิษฐานสำหรับพุทธบริษัทนั้น ได้ปรากฏยืนยันอยู่ในพระอภิธรรมปิฎก, สังคิณี, เล่ม ๑ ภาค ๑ หน้า๑๐ ความว่า

.....ดูก่อน ภิกษุทั้งหลาย ธรรมดาว่า ดาวประกายพรึก เป็นดาวประจำวิถี ในโลกนี้และเทวโลก ย่อมไม่ก้าวล่วงวิถีในสมัยฤดูร้อน หรือ ฤดูฝน แม้ฉันใด แม้ท่านก็ฉันนั้น

เหมือนกัน อย่าก้าวล่วงวิถีในสัจจะทั้งหลาย ท่านบำเพ็ญสัจจะบารมีแล้วจักบรรลุสัมโพธิญาณ อันพุทธการกธรรมทั้งหลายจักไม่มีเพียงเท่านี้ จักเลือกธรรมแม้อื่น ๆ บ่มโพธิญาณ เมื่อเราเลือกเฟ้นในครั้งนั้นได้เห็น "อธิษฐานบารมี" อันเป็นพุทธการกธรรมข้อที่ ๘ จึงสอนตนว่า จงสมาทานทำพุทธการกธรรมข้อที่ ๘ นี้ให้มั่นก่อน

ท่านเป็นผู้ไม่หวั่นไหวในอธิษฐานบารมี แล้วจักบรรลุสัมโพธิญาณ ภูเขาศิลาล้วนไม่หวั่นไหวตั้งมั่นดีแล้ว ไม่หวั่นไหวด้วยลมที่แรงกล้า ย่อมดำรงอยู่ในที่ของตนเท่านั้น

แม้ฉันใดเธอก็ฉันนั้นเหมือนกัน จงตั้งมั่นในอธิษฐานบารมี ในกาลทั้งปวงเธอบำเพ็ญอธิษฐานบารมีแล้วจักบรรลุสัมโพธิญาณฯ

ดังนั้น ท่านที่ได้เข้ารับการฝึกฝน อบรม ปฏิบัติ โดยสมาทานสัจจะ เพื่อนำไปใช้เป็นอุปการะกุศลในการอธิษฐาน ย่อมเป็นการเดินไปบนเส้นทางแห่งพุทธบุตร ดังปรากฏตามพุทธพจน์ดังกล่าวข้างต้นนั้น

และ ด้วยความสำคัญของสองสิ่ง คือ **สัจจะ** และ**อธิษฐาน** มีความต่อเนื่องเชื่อมโยงสัมพันธ์แก่กัน ดุจดั่งชีวิตกับลมหายใจ ดังนั้นผู้ที่จะอธิษฐานได้ผล จะต้องตั้งสมาทาน **สัจจะ** เป็น**สิ่งแรก** ขาดไม่ได้ หากขาดก็เหมือนรถที่ขาดล้อ แม้มีคนขับ เครื่องยนต์สมบูรณ์ดี ก็ไม่อาจเคลื่อนที่ไปได้ ฉันนั้น

ความสำคัญแห่ง **"สัจจะ"** แม้ในชั้นต้น ก็เพื่อ เปลี่ยนสถานตนเองให้เหนือกว่ามนุษย์ธรรมดา เพราะหลังจากเปล่งสัจจะวาจา (ถึงพร้อมด้วยวาจา+ใจ) สถานะผู้นั้นเปลี่ยนฐานะจากมนุษย์ธรรมดา เป็น "พุทธบุตร" พร้อมที่จะเข้าสู่ภาวะอันวิเศษเรียกว่า "ปริกมฺม" ซึ่งสามารถ ใช้ในการอธิษฐาน ให้เหตุการณ์ หรือ สรรพสิ่งเป็นไปตามปรารถนาได้ นี้เป็นขั้นต้น

ในขั้นสูงขึ้นไป คือขั้น **อัปนาสมาธิ** (ขั้นนี้ต้องทำด้วยกายในกาย หรือใจเท่านั้น เรียกว่า **มโนทวารวิถี** ก็จะเกิดสภาวะจิต ที่มีอำนาจพิเศษดวงหนึ่งขึ้น ชื่อว่า "อภิญญา" เป็นชื่อของจิตดวงหนึ่ง ที่เกิดขึ้นนั้น จะมีพลังที่สามารถ เปลี่ยนสรรพสิ่งทุกชนิด ให้เป็นไปตามปรารถนาได้ เรียกว่า "การบังคับสมมุติให้อยู่ในอำนาจ” แม้ร่างกายซึ่งเป็นเนื้อหนังที่เราจับสัมผัสได้นี้ ซึ่งเป็นสสาร Mass ก็จะเปลี่ยนไปเป็นพลังงาน หรือเป็นอะไรก็ได้ **ตาม "สัจจะวาจาที่อธิษฐาน"** ร่างกายที่เปลี่ยนสภาพจากเนื้อหนังไปนี้ เรียก

ว่า “**วิมังสา**” (วิ=วิเศษ ...มังสา=เนื้อ...รวมความ คือ **ร่างกาย เนื้อหนังอันวิเศษ**) เป็นสุดยอดแห่ง อิทธิบาท ๔ ที่ชาวพุทธที่ศึกษาตามคัมภีร์ได้ผ่านตา มาแล้ว

ในตอนต่อไปเราจะได้นำตัวอย่างการปฏิบัติ อันปรากฏในพระบาลี มาขยายความ เพื่อสาธุชนจะได้ใช้เป็นแนวทางศึกษา สืบค้นต่อไป ในอนาคต

ขอความสวัสดี สุขสมหวัง จงมีแด่ทุกท่าน

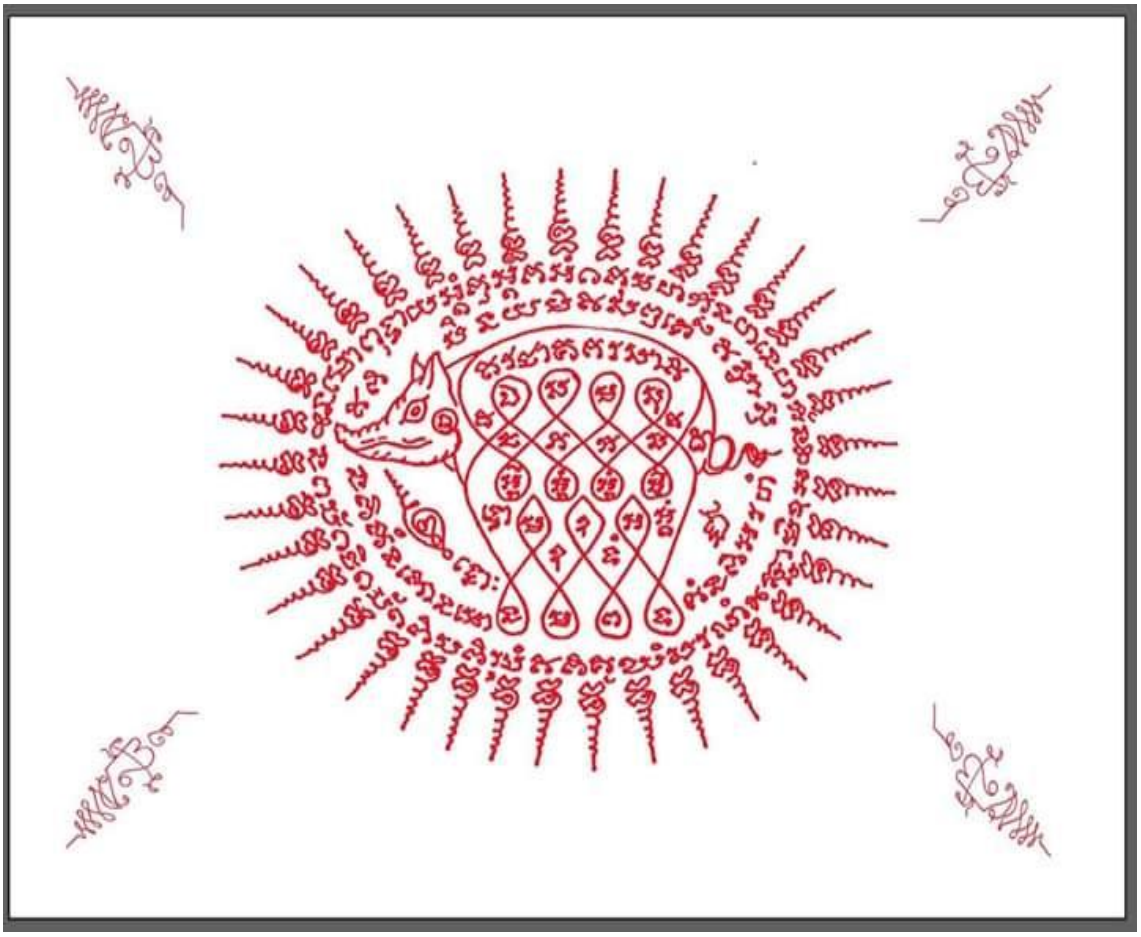

(๕ ธันวาคม ๒๕๕๘)

ขอนอบน้อมต่อองค์พระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้ตรัสรู้ชอบด้วยพระองค์เอง

ขอนอบน้อมต่อพระธรรมคำสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้า ที่นำเหล่าสัตว์ให้พ้นห้วงโอฆสงสารสู่พระนิพพานอันเกษม

ขอนอบน้อมต่อพระสงฆ์ผู้ปฏิบัติชอบ ผู้สืบต่อพระธรรมคำสอนแนวปฏิบัติ "สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค" หนทางหนึ่งเดียวไม่มีทางอื่น อันไปสู่พระนิพพาน

ในการปฏิบัติ "สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค" นั้น จะมีขั้นตอนปฏิบัติไปทีละขั้น เมื่อผ่านบททดสอบแต่ละขั้น จึงก้าวไปสู่ขั้นต่อไปได้ แต่บางท่านไม่ทราบ คิดว่าสะดวกอันไหนก็ปฏิบัติสิ่งนั้นก่อน เช่น ยังไม่ได้ปฏิบัติกสิณ แต่ไปทำสมาธิใต้น้ำก่อน อย่างนี้เรียกว่าข้ามขั้นเพราะกสิณ แปลตามตัว คือ "เครื่องยังให้เกิดแสงสว่าง" คือ ให้ผู้ปฏิบัติได้เรียนรู้จัก "แสงสว่างที่เกิดจากสมาธิ เห็นจริง ตามสิ่งที่เป็นจริง คือเห็นด้วยตา" แบบจะจะ ลืมตาเห็น และเมื่อได้แสงสว่างจากกสิณแล้ว

จึงนำดวงแสงสว่างนี้ไปปฏิบัติต่อใต้น้ำ ซึ่งเรียกว่า "อัปปมัญญาโพชฌงค์" ซึ่งจะสามารถขยายแสงสว่างอันเกิดจากกสิณ ไปได้อย่างไม่มีจำกัด เพื่อใช้ในการ "แผ่เมตตาแก่เวไนยสัตว์" ซึ่งถ้าหากไม่ฝึกกสิณจนได้ดวงแสงสว่างแล้ว จะไม่อาจปฏิบัติอัปปมัญญาโพชฌงค์ได้ ดังนั้น จึงต้องนำเรื่องความ สำคัญของกสิณ ที่พระพุทธองค์ทรงตรัสว่า

"เป็นสาธารณะสมาธิ"สำคัญอย่างไร มาบรรยายให้สาธุชนทุกท่าน เป็นแนวทาง ได้ศึกษา - ปฏิบัติสืบไป

ก้าวข้ามพ้นจากสภาวะ ภพภูมิแห่งสามัญมนุษย์ อันอาศัยกายหยาบ หรือ กายนอก (ตัวรถ) นั้น ด้วยวิถีแห่งสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค แล้ว ย่อมสามารถก้าวข้ามพ้นจากภพภูมิปัจจุบัน ไปยังภพภูมิที่ปรารถนาได้ตามประสงค์ แต่มีหนทางเดียวไม่มีหนทางอื่นใด นั่นคือ การปฏิบัติตามแนวที่ได้สอนไปแต่ต้น

โดยเฉพาะในส่วนของ "กสิณ" เป็นการเปิดประตู ที่ปิดกั้นระหว่างมิติ คือ มิติแห่งมนุษยภูมิ กับ มิติที่พ้นจากสภาวะแห่งสามัญมนุษย์

คำถามว่า ...เหตุไฉนกายหยาบ (กายเนื้อ) หรือกายสังขาร (กายนอก) จึงสามารถก้าวข้ามภพภูมิ ไปพร้อมกับกายในกาย (ใจ-มโน-มนัส) ได้

คำตอบ ปรากฏอยู่ในพระไตรปิฎก ภาคปฏิสัมภิทามรรค นั่นคือ การรวมกายเนื้อและ กายในกาย ให้เป็นหนึ่งเดียวกัน (ที่เราฝึกให้กายกับใจถึงพร้อม-และเอาอารมณ์นั้นแหละมาตั้งที่นิยะมะ)

เปรียบให้เข้าใจง่าย ๆ คือ กายนอก (กายหยาบ-กายสังขาร) คือตัวรถ วิ่งไปเองไม่ได้ ต้องอาศัยคนขับ ซึ่งก็คือ กายที่อยู่ภายใน ซึ่งเรียกว่า "กายในกาย" จะเป็นตัวบังคับ

ควบคุม กายนอก (ตัวรถ) ให้เคลื่อนที่ไปในทิศทางหรือเป้าหมายที่ปรารถนา เป้าหมายดังกล่าวนี้ คนขับรถ (ใจ) ได้กำหนดไว้แล้ว นั้นคือ "การอธิษฐาน" นั่นคือ การตั้งเป้าหมายว่าจะไปไหน

เมื่อได้เข้าสู่ ระดับสมาธิแห่งอัปปนาในสภาวะกสิณ ดังได้กล่าวไปแล้ว เมื่อเกิดลักษณะอันปรากฏ เป็นวงกลมหมุนวนเหมือนก้นหอย **(Vortex)** ซึ่งเปรียบเสมือนประตู หรือ ด่านกั้นปิดทาง ซึ่งธรรมดาจะไม่เปิดโดยปกติ ต้องมีรหัสผ่าน รหัสนั้นก็คือ **อารมณ์ปิติ + มนัสสิการ (วิวัฏนา)** แปรเปลี่ยนสภาวะแห่งกายเนื้อ และ กายในกายเป็นหนึ่งเดียวกัน คือ **กายพหิทธิ**

ตอนต่อไปจะได้กล่าวถึง การสัมปยุตธาตุ ต่าง ๆ ให้เป็นไปตามประสงค์ ขอความผาสุขสวัสดี ก้าวหน้าในการปฏิบัติ จงบังเกิดมีแด่สาธุชนทุกท่านทั่วกันเทอญ

การปฏิบัติที่ถูกต้องในพุทธวิถีล้วนมีขั้นตอนอันแน่นอน ไม่มีการข้ามขั้น เปรียบเทียบให้เข้าใจได้ง่าย คือ อานาปานัสสติ อันได้แก่ การระลึกรู้ลมหายใจเข้าออกนำ เพื่อค้นหาตำแหน่งไปตั้งที่ฐานสุดลมหาใจนั้น เป็น **"ขั้นอนุบาล"**

<u>อุคหโกศล</u> อันได้แก่การเปล่งเสียง (วจสา=ปากใจตรงกัน) เพื่อประสานกายใน (ใจ) ให้เป็นหนึ่งเดียวกับกายนอก ให้รู้ระยะสั้นยาวของลม ตามพุทธดำรัสตรัสไว้ในสติปัฏฐานว่า "ลมหาใจ สั้นก็รู้ ยาวก็รู้ ดังนี้ การทิ้งขนนกนี้เป็น "ขั้นปถม"

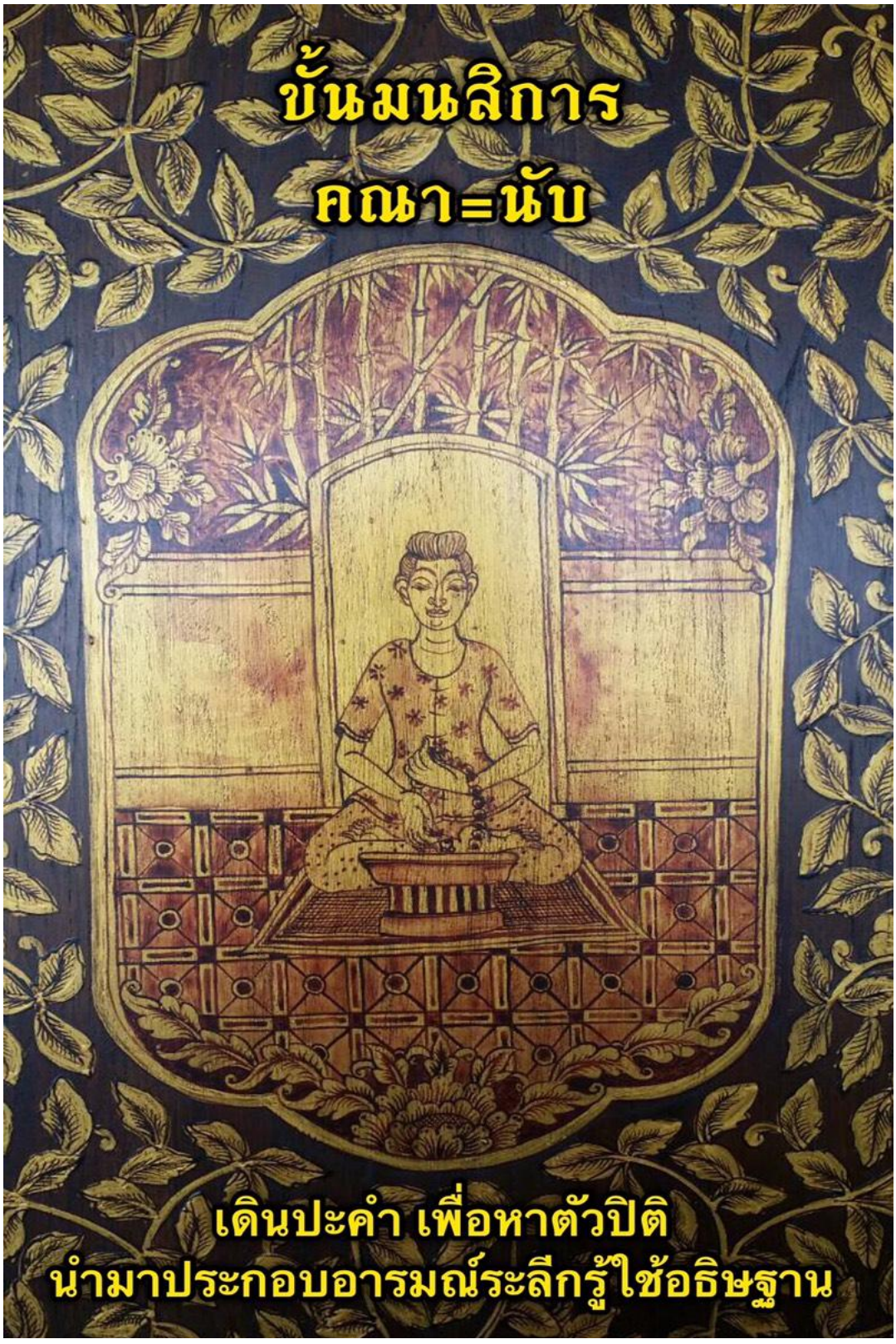

<u>มนสิการ</u> อันได้แก่การนับพร้อมออกเสียง ได้แก่การเดินประคำนี้เป็น "ขั้นมัธยม" ขั้นนี้เริ่มที่จะฝึกสมมุติสิ่งต่าง ๆ ให้เป็นไปตามปรารถนาได้บ้างแล้ว=วิวัฏนา เพื่อนำไปนิมิตและอารมณ์ที่ระลึกได้ไปใช้ในการปฏิบัติกสิณ

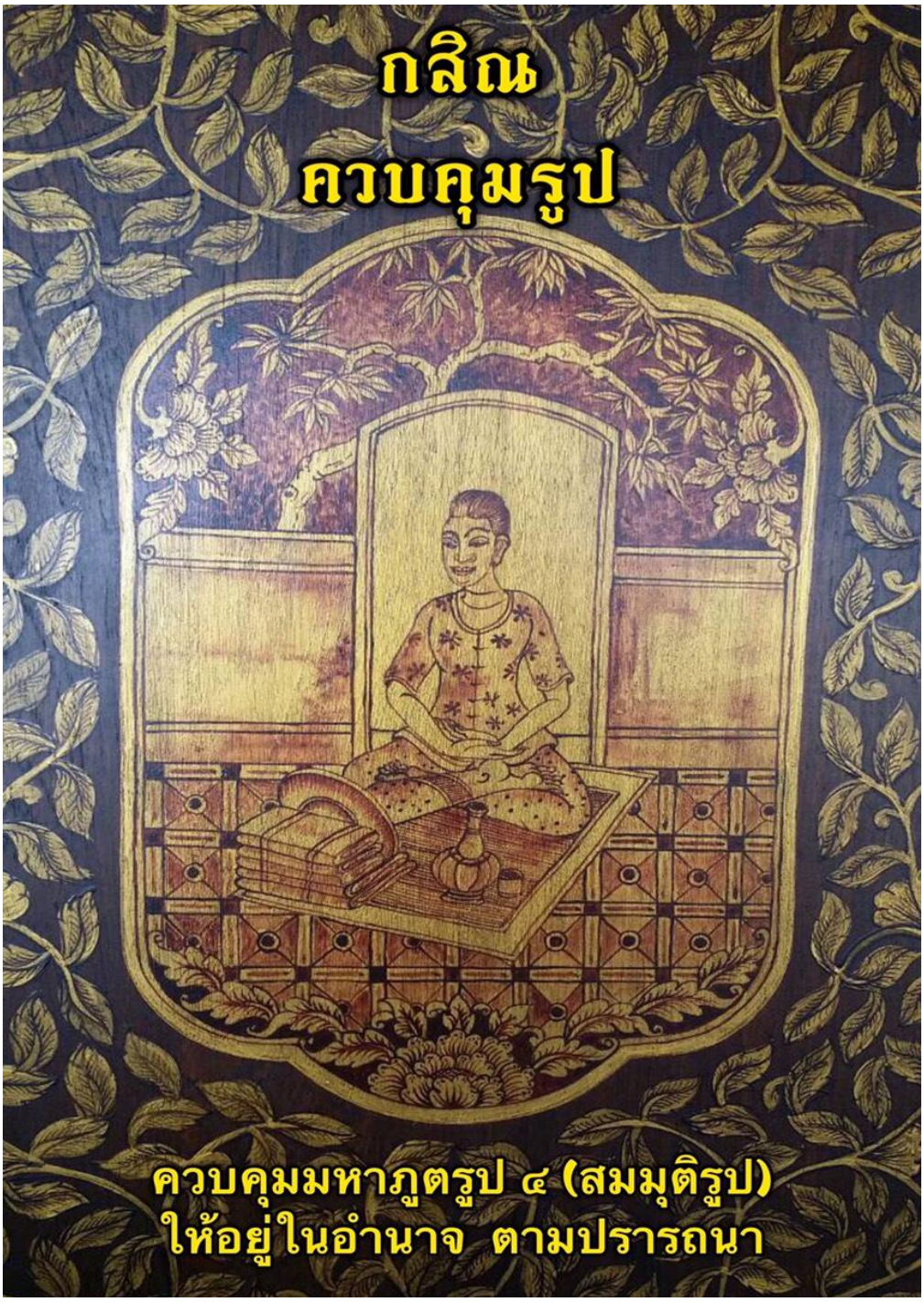

<u>กสิณ</u> คือการสัมปยุตธาตุ ฝึกเปลี่ยนธาตุทั้ง ๔ ให้เป็นไปตามปรารถนา(อธิษฐาน) คือ "การควบคุมรูป คุมสมมุติ คุมธาตุทั้งสี่ให้อยู่ภายในอำนาจ เห็นจริงตามสิ่งที่เป็นจริงตามพุทธพจน์ที่ว่า "สิ่งทั้งหลายล้วนเป็นสมมุติ ล้วนประกอบด้วยธาตุทั้งสี่ขจัด "โลภะมูลจิต"ขั้นนี้ตามพระบาลีเรียกว่า "ระดับฌาน" ซึ่งต้องใช้การอธิษฐานโดยมีนิมิต (สิ่งปรารถนา ให้เป็นให้เกิดขึ้น) เป็นที่ตั้ง ผู้บรรลุขั้นนี้มีชื่อเฉพาะเรียกว่า " ธาตุกุศลตาบุคคล" จัดเป็น "ขั้นอุดมศึกษา"

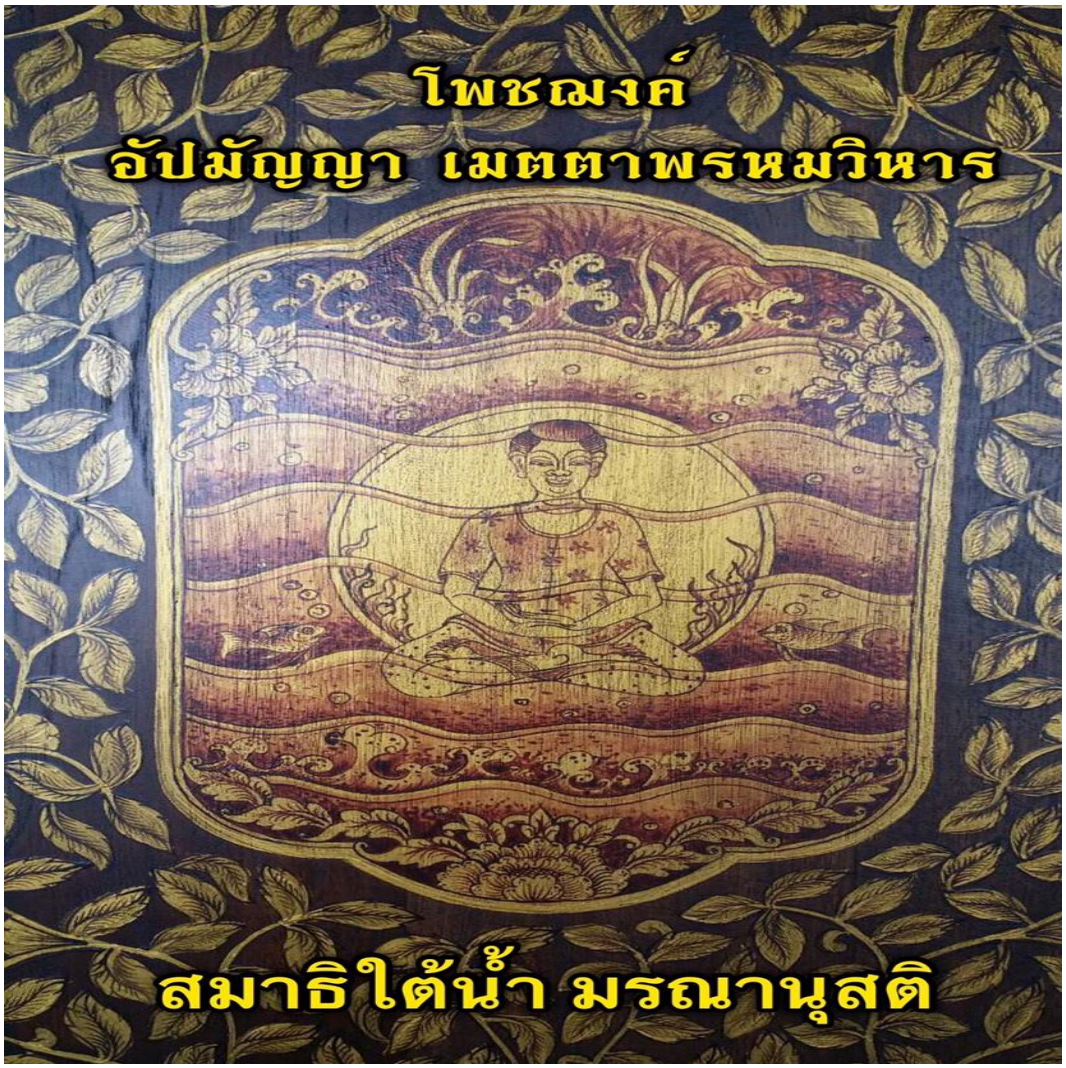

<u>โพชฌงค์</u> คือ การนำอารมณ์ของกสิณ (ส่วนอธิษฐานให้เป็นไปตามปรารถนา = เรียกว่า "เพิกกสิณ") มาใช้ในการเลื่อน จากชั้น "ฌาน" ที่คุมรูป ขึ้นสู่ชั้น "ญาน" เพื่อคุมนาม ในทางปฏิบัติส่วนนี้คือการเข้าสู่ “กาสานัญจายตนญาณ” เพื่อเลื่อนขึ้นไปสู่การหยุดสัญญาอันเป็นตัวก่อให้เกิด อวิชชา ตัณหา เวทนา ราคะ อนุสัย อันเป็นปัจจัยทำให้เกิด (แค่หยุดยังดับไม่ได้ ...นิโรธ แปลว่า หยุด) คือ สัญญาเวทนิโรธ ซึ่งต้องใช้ส่วนแห่ง "แสงสว่าง" อันได้จากกสิณ ไปเทียบเคียง กับแสงสว่างที่เกิดขึ้นใหม่ ซึ่งจะสว่างกว่า นั่นคือ "แสงแห่งอัปปมัญญาโพชฌงค์" ซึ่งจะอยู่ในองค์แรกแห่ง "พรหมวิหาร" อันได้แก่ "เมตตา" จึงเรียกว่า "เมตตาพรหมวิหาร" เป็นที่อยู่ของพรหม

อารมณ์ของพรหมอันปราศจากกาม (พรหมต่างจากเทวดา คือ เทวดาอยู่กามาวจรภูมิ คือยังมีกาม มีนางฟ้า แต่พรหมปราศจากกาม เป็นสภาวะแห่งการปฏิบัติธรรมเพื่อหลุดพ้นสถานเดียว ขั้นนี้จึงต้องปฏิบัติใต้น้ำ เพื่อเข้าสู่ "มรณานุสติ" เข้าถึงความตายจริง

ให้รู้อารมณ์ที่ใกล้ตายเป็นอย่างไร จึงจะรู้คุณค่าของชีวิต ว่า แม้เวลาน้อยนิด เศษเสี้ยววินาทีของชีวิต ก็มีค่า ไม่ว่าจะเป็น มดแมง แมลง หนู สรรพสัตว์ทั้งหลายย่อมรักชีวิต ต้องสัมผัส รับรู้อารมณ์นี้ จึงจะเกิดความเมตตา

ดวงแสงสว่างที่ได้มาขั้นนี้เรียกว่า "ดวงอัปปมัญญา" จึงใช้แผ่เมตตาได้ (แต่ที่เราเรียกกันว่าแผ่เมตตา สัพเพสัตตา....นั้น ไม่ใช่ เป็นแค่คำกล่าว อุทิศกุศล คือยกผลบุญให้ ไม่ใช่แผ่เมตตา เป็นการใช้ศัพท์ที่ผิดสภาวธรรม ของการปฏิบัติ ในการปฏิบัติใต้น้ำนี้ เรียกว่า "ขั้นมหาบัณฑิต"

เมื่อได้ **"ดวงอัปมัญญา"** จาการฝึกใต้น้ำแล้ว จึงประคองนิมิตดวงแสงสว่างนั้นขึ้นมาปฏิบัติต่อบนบก ดวงแห่งอัปมัญญา จะมีแสงสว่างขยายสุดขอบจักรวาล ส่องกระจายไปทุกสรรพสัตว์ แสงแห่งอัปมัญญา จะเป็นตัวเทียบเคียงกับแสงที่สว่างกว่านั่นคือ "ดวงปัญญา" ซึ่งเรียกว่า "ดวงวิมุติ" อันเป็นจุดสภาวะแห่งการหลุดพ้น การเวียนว่ายตายเกิดและภพชาติทั้งปวง จึงมีพุทธพจน์ตรัสไว้ชัดเจนว่า "นตฺถิ ปญฺญา สมา อาภา ... แสงสว่างเสมอด้วยปัญญาไม่มี นั่นแหละ คือพระนิพพาน อันเป็นสุขอย่างยิ่ง ขั้นนี้จึงเรียกว่า **"ขั้นดุษฎีบัณฑิต"**

ฉะนั้นตามที่ได้กล่าวมา จะเห็นได้ว่าขั้นตอนแห่งการปฏิบัติตามพุทธวิถี "สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค" นั้นมีขั้นตอนเรียงร้อยเป็นลำดับ ต่อเนื่องไม่ก้าวก่าย ในอารมณ์ต่อกันมีอุปถัมภ์ซึ่งกันและกัน จะขาดเสียสิ่งหนึ่งสิ่งใดเป็นอันมิได้ สมดังพุทธดำรัสที่พระพุทธองค์ทรงตรัสว่า

อาปานสฺสติ ภิกขเว ภาวิตา พหุลีกตา; จตฺตาโร สติปฏฺฐาเน ปริปุเรนติ
จตฺตาโร สติปฏฺฐานา ภาวิตา พหุลีกตา; สตฺต สมฺโพชฺฌงฺเค ปริปุเรนติ
สตฺต สมฺโพชฌงคม ภาวิตา พหุลีกตา; วิชา วิมุตฺตี ปริปุเรนติ ฯ..

ในตอนต่อไป จะได้บรรยายในรายละเอียด วิธีปฏิบัติ พัฒนา สัมปยุต สมมุติธาตุต่าง ๆ ในการทำกสิณ ต่อไป ขอความสวัสดี มีชัย ก้าวหน้าในการปฏิบัติ สมปรารถนา จงปรากฏผลแก่สาธุชนผู้ใฝ่ปฏิบัติชอบทุกท่าน โดยพลันเทอญ

“ภาพ-นิมิต” สำคัญต่อการปฏิบัติสมาธิ อย่างไร?

ที่นำเรื่องนี้มาเขียน ก็เพราะ "**นิมิต**" เป็นสิ่ง**สำคัญที่สุด** ในการปฏิบัติ "**กสิณ**" ซึ่งตามความเป็นจริงแล้วทุกท่านได้ผ่าน "ปฏิบัติกสิณ ขั้นต้น" กันมาแล้วโดยไม่รู้ตัวเพราะได้ถูกแทรกอยู่ในการ "กำหนดภาพที่ปรารถนา+ปิติ+สติ (อารมณ์ระลึกรู้)" พร้อมด้วยลมหาใจ (อานาปานสติ) "เข้าไป"ตั้งไว้ ณ ปถวีธาตุ เป็นการนำภาพจากภายนอกเข้าไปภายใน (อภิวาทิยะ=นำจากภายนอกเข้าสู่ภายใน=เป็นอนุโลมนัย คือ ปริกมฺม) ลักษณะอาการเช่นว่านี้ ทางปฏิบัติเรียกว่า **"วิญญานกสิณ"**

ส่วนการปฏิบัติกสิณ ที่ใช้อุปกรณ์ คือ **"แผ่นกสิณ"** ไม่ว่าจะเป็นดิน น้ำ ลม ไฟ และอีก ๗ ชนิด นั้น **เป็นการนำภาพของวิญญานกสิณ ออกมาสู่ภายนอก (มนสิการ= นำจากภายในสู่ภายนอก = เป็นปฏิโลมนัย คือ ภาวนา) โดยให้ภาพของวิญญาณกสิณ ไปปรากฏยังอุปกรณ์นั้น ๆ อย่างชัดเจน เรียกว่า "ธาตุกสิณ"**

ผู้ที่ปฏิบัติสำเร็จกสิณ ทั้งอนุโลมนัยและปฏิโลมนัย ย่อมสามารถควบคุมมหาภูตรูปทั้ง ๔ ได้ ตามพระไตรปิฎก คัมภีร์ปฏิสัมภิทามรรค เรียกว่า "ธาตุกุศลตาบุคคล”

ดังนั้น **การอธิษฐาน** ที่ท่านได้ฝึกปฏิบัติอยู่เป็นนิจนั้น โดยการ ปริตร หรือ ปาก+ใจพร้อมกัน กล่าวถวายชีวิตเป็นพุทธบูชา เปลี่ยนสถานะตนเองเป็น **"พุทธบุตร"** ให้ถึงพร้อมในพุทธานุภาพ อย่างไม่ลังเลสงสัย (เรียกว่า **โอปกันศรัทธา**)

จากนั้นจึงกล่าวคำอธิษฐาน พร้อมนำภาพที่ปรารถนาไปตั้งไว้ที่ปถวีธาตุ นั่นก็คือการฝึก "วิญญานกสิณ" ไปพร้อมกัน จึงเกิดสภาวะจิตพิเศษในขั้นอุปจารสมาธิขึ้น เรียกว่า "ปริกมฺจิต" มีอานุภาพให้สิ่งที่ปรารถนานั่นปรากฏเป็นจริง อันเราเรียกว่า "อธิษฐาน" ได้สำเร็จ

ภาพ (Image) (เช่น ตัวอักษร นะ โม...) เป็น "นิมิต" ที่สำคัญยิ่งสำหรับผู้ปฏิบัติชอบ ในการทำสมาธิทุกระดับ โดยเฉพาะ "กสิณ" เปรียบประดุจลมหายใจ กับ ชีวิต จะขาดเสียไม่ได้โดยเด็ดขาด นับแต่เริ่มฝึกขั้นต้นคืออานาปานัสสติ ยังมิได้อารมณ์อุปจารสมาธิใดๆ ก็ต้องเริ่มต้นด้วยลมหาใจประกบพร้อมไปกับนิมิต(ภาพ) ด้วยแล้ว ดังมีพระสารีบุตรอรหันตเถระ ผู้รจนาคัมภีร์ปฏิสัมภิทามรรค ตามพุทธบัญชานั้น ยืนยันไว้ชัดเจนในพระไตรปิฎก (สารีบุตร-วิ ๒/๗๗) ความว่า

เอตฺถ จ อญฺญเมว อสฺสาสารมฺมณํ จิตฺตํ, อญฺญํ ปสฺสาสารมฺมณํ อญฺญํ นิมิตารมฺมณํ ยสฺสหิ อิเม ตโย ธมฺมา นตฺถิ; ตสฺส กมฺมฏฺฐานํ เนวอปฺปนฺนํ น อุปจารํ ปาปุณาติ. ยสฺส ปนิเม ตโย ธมฺมา อตฺถ ; ตสฺเสว กมฺมฏฺฐานํ อุปจารญฺ จ ปาปุณาติ, วุตฺตญเหตํ

นิมิตฺตำ อสฺสาสาปสฺสาสา อานารมฺมณเมกจิตฺตสฺส
อชานโต จ ตโย ธมฺเม ภาวนา นุปลพฺภติ
นิมิตฺตำ อสฺสาสาปสฺสาสา อานารมฺมณเมกจิตฺตสฺส
ชานโต จ ตโย ธมฺเม ภาวนา อุปลพฺภติ ฯ

แปลความว่า

.... "นิมิตหนึ่ง อัสสาสะหนึ่ง ปัสสาสะหนึ่ง นี้มิใช่จิตดวงเดียวกัน ถ้าผู้ใดขาดเสียอย่างใดอย่างหนึ่ง ภาวนาของผู้นั้นย่อมไม่สำเร็จ

นิมิตหนึ่ง อัสสาสะหนึ่ง ปัสสาสะหนึ่ง ธรรมะทั้งสามอย่างนี้มิใช่จิตดวงเดียวกัน ผู้กระทำครบทั้งสาม ภาวนาของผู้นั้นย่อมสำเร็จ ฯ

นิมิตฺเต ฐปยำ จิตฺตำ นานาการำ วิภาวยำ
ธีโร อสฺสาสปสฺสาเส. สกำ จิตฺตำ นิพนฺธติ ฯ

แปลความว่า

.... " ผู้มีความฉลาด ซึ่งได้เจริญอานาปานัสสติ มีอาการ "ตั้ง" จิตไว้ใน "นิมิต" ได้ ก็ย่อมชื่อว่าได้ "ตั้งมั่น" ผูกจิตของตนไว้กับลมอัสสาสะ(ลมหาใจเข้า) ลมปัสสาสะ(ลมหาใจออก) ของตนได้ ฯ

- เมื่อโยคาวจรกำหนดนิมิตไว้ได้ทั้ง ๓ ลักษณะ คือ อัสสาสะ(ลมหาใจเข้า) ปัสสาสะ(ลมหาใจออก) และ ระงับอัสสาสะ ปัสสาสะ(ตั้งลม) ใน ๓ ลักษณะนี้ "นิมิต" จะต้องไม่ขาดหาย

<u>แต่นั้น โยคาวจร ต้องใช้ความวิริยะ(เพียร) รักษา "นิมิต" นั้นไว้ให้ดีที่สุด ด้วยการเว้นจากที่ "อสัปปายะ(ที่ไม่ควรไปเช่น ผับ บาร์ โรงฆ่าสัตว์ สถานที่ประกอบด้วยอกุศล) หลีกเลี่ยงเสวนากับทุรชน(คนพาล คนใจอกุศล) คบหาสัปบุรุษเป็นกัลยาณมิตร หรือ ถือสันโดษ (อยู่โดดเดี่ยว) รักษา "นิมิต" ไว้ดุจอัครมเหสี รักษาครรภ์ของมหาจักรพรรดิ</u>

แล นับแต่กำหนด "นิมิต" พร้อมอัสสาสะปัสสาสะ พร้อมตั้งสนิท ด้วยจิตอันเป็นสมาธิแล้ว ให้เพียรปฏิบัติ "มนสิการ" กระทำ "นิมิต" นั้นให้เจริญ (ชัดเจน ไม่ขุ่น มัว ฝ้า) ความรวดเร็วในการกำหนด "นิมิต" ย่อมเป็นทางแห่งความเจริญ - ความเสื่อมแห่ง "นิมิต" พึงพิจารณา-ปฏิบัติโดยแยบคาย.....

ที่กล่าวถึง "นิมิต" มาแต่เบื้องต้น ก็เพราะยังมีสาธุชนผู้ใฝ่ปฏิบัติชอบ ได้รับคำสั่งสอนมาผิด ๆ ในอดีตจากอาจารย์เจ้าสำนักหลากหลาย ซึ่งจะกล่าวว่า " ในขณะปฏิบัติให้ทิ้งนิมิต อย่าติดในนิมิต อย่าไประลึกถึง เพราะเป็นอุปสรรค และอันตรายต่อการปฏิบัติ ..." ขอบอกว่า นั่นคือความเข้าใจสับสนของผู้ที่กล่าวเช่นนั้น ซึ่งล้วนขัดแย้งโดยสิ้นเชิงกับที่พระสารีบุตรอรหันตเถระ ได้จารึกไว้ ดังกล่าวข้างต้นนั้น

การที่จะเข้าสู่การปฏิบัติ "กสิณ" เพื่อควบคุมสภาวะแห่ง "รูป" ทั้งมวลอันเกิดจาก "มหาภูตรูป ๔" ได้นั้น จะต้องผ่านขั้นตอนการฝึก

๑. รักษานิมิต

๒. อธิษฐานให้นิมิตนั้นปรากฏเป็นจริง" ซึ่งเรียกว่า "มนสิการ" เสียก่อน ซึ่งแน่นอนที่สุด การปฏิบัติมนสิการ ก็ต้องอาศัย "นิมิต" เป็นเครื่องมือสำคัญยิ่งอันจะขาดเสียมิได้เช่นกัน ดังปรากฏ หลักฐานยืนยันในพระไตรปิฎก ดังนี้ "

นิมิต คือ เครื่องหมาย
เช่น ภาพ หรือ อารมณ์
ทำไมจึงต้องใช้นิมิต
เห็นหลายสำนักห้ามใช้นิมิต ห้ามติดนิมิต
ถูกต้องหรือไม่ ?

ภาพ,อารมณ์ = นิมิต ความสำคัญแห่งนิมิตในพระบาลี
นิมิตฺตำ อสฺสาสปสฺสาสา อนารมฺมณเมกจิตฺตสฺส
อาชานโต จ ตโย ธมฺเม ภาวนา นุปลพฺภติ ฯ
ผู้ไม่รู้ในนิมิต ไม่อาจควบคุมนิมิตไว้ได้
ไม่อาจแยกสภาวะธรรมทั้ง ๓ (อุปาทะ ฐิติ ภังคะ)
ฌานย่อมไม่อยู่ในวิสัย ที่จักเกิดแก่ผู้นั้นได้ ฯ

นิมิตฺตำ อสฺสาสปสฺสาสา อานารมฺมณเมกจิตฺตสฺส
ชานโต จ ตโย ธมฺเม ภาวนา อุปลพฺภตีติ ฯ
ผู้รู้ในนิมิต ควบคุมจิตอยู่ในนิมิตนั้นไว้ได้
ทั้ง ๓ สภาวะธรรม (อุปาทะ ฐิติ ภังคะ)
ฌานย่อมเป็นวิสัยของผู้นั้น ฯ

ตสฺสวำ สิกฺขโต อสฺสาสาปสฺสาสา
นิมิเต จตฺตาริ ฌานานิ อุปปชฺชนติ ฯ
เมื่อผู้ปฏิบัติด้วยนิมิต พร้อมลมหาใจเข้าออก
ฌานทั้ง ๔ ย่อมบังเกิดแก่ผู้นั้น ฯ

นตฺถิ ฌานำ อปญฺญสฺส นตฺถิ ปญฺญา อฌายิโน
ยมหิ ฌานญฺจ ปญฺญาจ เสว นิพฺพานสนฺติเก ฯ
ฌานย่อมไม่มีแก่ผู้ไม่มีปัญญา
ปัญญาย่อม ไม่มีแก่ผู้ไม่มีฌาน
ผู้ใดมีทั้งฌาน มีทั้งปัญญา
ผู้นั้นย่อมอยู่ใกล้พระนิพพาน ฯ
พระสุตตันตปิฎก ขุทกนิกาย ๒๕/๒๕

สรุป ผู้ไม่ใช้นิมิต
ในมหัสิการอาปานัสสติกรรมฐาน
ไปนิพพานไม่ได้ !!

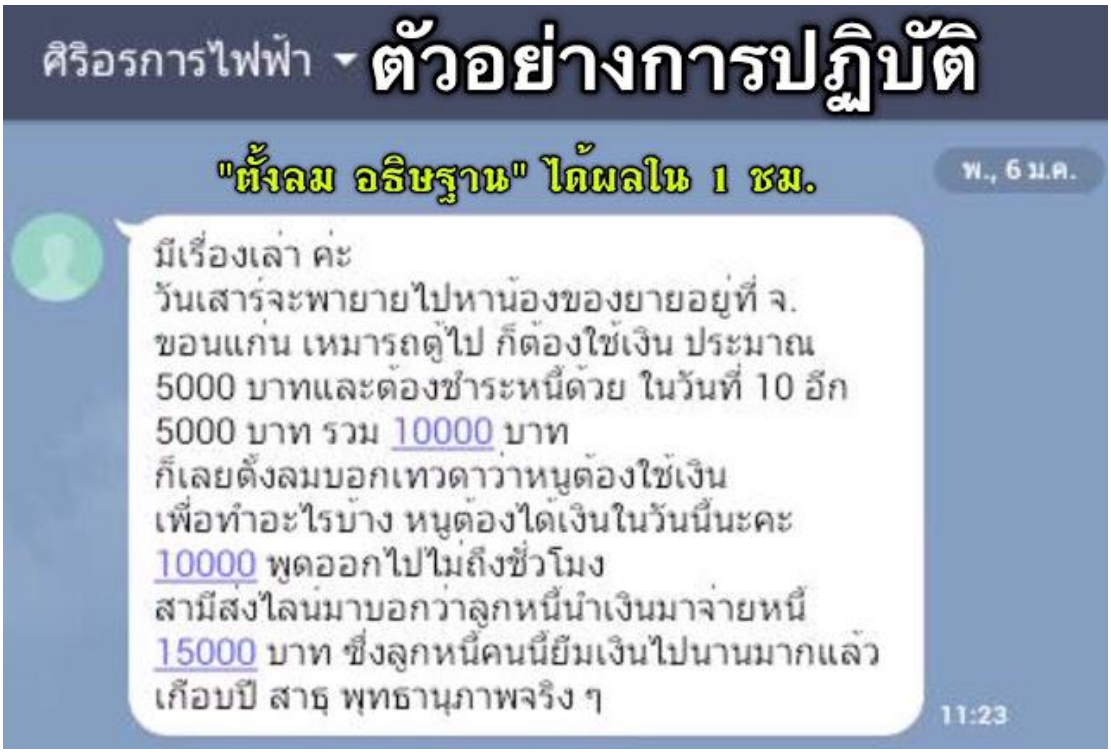
ศิริอรการไฟฟ้า
ตัวอย่างการปฏิบัติ
"ตั้งลม อธิษฐาน" ได้ผลใน 1 ชม.
พ., 6 ม.ค.
มีเรื่องเล่า ค่ะ
วันเสาร์จะพายายไปหาน้องของยายอยู่ที่ จ.
ขอนแก่น เหมารถตู้ไป ก็ต้องใช้เงิน ประมาณ
5000 บาทและต้องชำระหนี้ด้วย ในวันที่ 10 อีก
5000 บาท รวม 10000 บาท
ก็เลยตั้งลมบอกเทวดาว่าหนูต้องใช้เงิน
เพื่อทำอะไรบ้าง หนูต้องได้เงินในวันนี้นะคะ
10000 พูดออกไปไม่ถึงชั่วโมง
สามีส่งไลน์มาบอกว่าลูกหนี้นำเงินมาจ่ายหนี้
15000 บาท ซึ่งลูกหนี้คนนี้ยืมเงินไปนานมากแล้ว
เกือบปี สาธุ พุทธานุภาพจริง ๆ
11:23

วันจันทร์รับ เงินทอง กองเป็นตั้ง
เช้าเย็นนั่ง รับโชค แสนสุขี
จะค้าขาย กำไรล้น ลาภทวี
ให้มั่งมี ยศศักดิ์ รักมั่นคง ฯ
Kuru Rin Po Chae

สิ่งที่ "ผู้ปฏิบัติชอบ" จะต้องทราบเกี่ยวกับการปฏิบัติกรรม ฐานเป็นสิ่งแรกคือ **การปฏิบัตินั้นจะต้องเป็นขั้นตอนต่อเนื่องเชื่อมต่อกันได้** เปรียบประดุจดั่งสายโซ่ มีอยู่ ๕ ประการ เรียกว่า "**สนธิ ๕ แห่งสมาธิ**" คือ

๑. **อุคคหะ** การศึกษา -ปฏิบัติกรรมฐาน เพื่อให้เกิด นิมิต = " ปิติ "

๒. **ปริปุจฉา** การสอบถาม เมื่อติดขัดในขณะปฏิบัติ

๓. **อุปัฏฐานะ** ความปรากฏพร้อมแห่งสภาวะ กาย วาจา ใจ รวมเป็นหนึ่ง

๔. **อัปปนา** ความมั่นคงแนบแน่น ไม่สั่นคลอน แห่งนิมิต ในมโนทวารวิถี

๕. **ลักษณะ** การกำหนดเป้าหมายนิมิต กาล (เวลา) เทศะ (สถานที่=ภพภูมิ)

ดังนั้น การฝึกกรรมฐานที่ถูกต้อง จะต้องมีขั้นตอนต่อเนื่องกันไปไม่ขาดสาย ผู้ปฏิบัติย่อมรับรู้ได้ อาจารย์ผู้สอนก็สามารถให้คำอธิบาย ได้อย่างไร้ข้อจำกัด เมื่อศิษย์ติดขัดในสภาวธรรม

และอารมณ์กรรมฐานระหว่างปฏิบัติ หากอาจารย์ไม่อาจอธิบายได้ หรืออธิบายแล้วขัดต่อพุทธพจน์ อันปรากฏในสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค อันเป็นเส้นทางเดียวไปสู่พระนิพพานไม่มีหนทางอื่น หากไม่ใช่ก็แสดงว่า "ของปลอม"

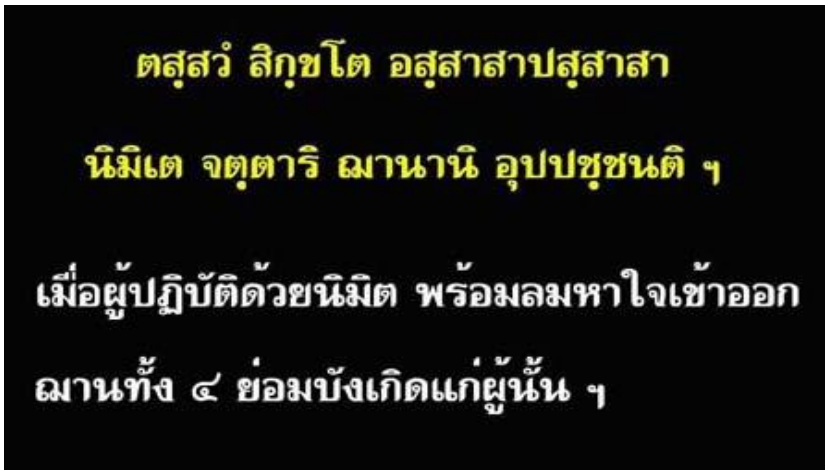

ในการปฏิบัติสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค สิ่งสำคัญที่สุดคือ จะต้องอาศัยใช้นิมิต +ปิติ พร้อมด้วยลมอัสสาสะปัสสาสะ ดังได้อธิบายไปก่อนหน้านี้ เพื่อเข้าสู่ขั้นตอนแห่ง "**อัปปนาสมาธิ**" ในมโนทวารวิถี ด้วย "**กสิณสมาธิ**" เพื่อบรรลุสภาวะ "**ฌาน**" (หมายถึง การกำหนด จดจ่อ นิมิต+อารมณ์) อันเป็นรากฐานการยกระดับขึ้นไปสู่ภูมิธรรมขั้นสูง อันเป็นเป็นเครื่องระงับดับกิเลศ เป็นอาวุธในการสังหาร "**นาม**" เช่น สัญญานาสัญญายตนฌาน (ตัดสัญญาการเวียนว่ายตายเกิดทั้งปวง) สัญญาเวทนิโรธฌาน (การหยุดสัญญาเวทนาทั้งมวล) วิมุติ หลุดพ้น = นิพพาน โดยอาศัยปฐวีธาตุเป็นตัวนำ เรียกว่า "**ปฐวีกสิณ**" เพื่อเข้าสู่ อากาสานัญจายตนฌาน เป็นต้น

ในอดีตมีโยคีผู้ฝึกสำเร็จกสิณสมาธิ ก็มีฤทธิ์สามารถเหาะเหินเดินอากาศได้ด้วยอำนาจ "ฌาน" มากมาย มาแต่ก่อนพุทธกาล แต่ไม่สามารถที่จะ บรรลุพระนิพพานได้ เพราะอะไร ก็เพราะว่า "ฌาน" อันโยคีเหล่านั้นได้ปฏิบัตินั้น "**ไม่ประกอบด้วยกุศลมูลจิต**" แต่เป็นไปเพื่อให้ได้มาฤทธิ์เท่านั้นจึงเรียกว่า "**อกุศลฌาน**" หรือ "**มิจฉาสมาธิ**" (นี่แหละที่นักปฏิบัติส่วนใหญ่สับสน อาจารย์หลายสำนักก็เลยสอนกันผิด ๆ ว่า อย่าปฏิบัติให้มีฤทธิ์ มีฌาน ก็เพราะจำข้อมูลไปแต่ส่วนนี้ส่วนเดียว เลยทำให้การปฏิบัติถึงทางตันไม่เป็นไปตามสนธิ ๕ ดังกล่าวไว้ข้างต้น)

ความแตกต่างระหว่างโยคี กับการฝึกตามพุทธวิถี **สติปัฏฐาน - ปฏิสัมภิทามรรค** เริ่มตั้งต้น ก็โดยอาศัยรากฐานแห่ง "**กุศลมูลจิต**" มีพุทธานุภาพ เป็นที่พึ่งที่ระลึก มีเป้าหมาย คือการหลุดพ้นคือ "**พระนิพพาน**" เป็นปริโยสาร เส้นทางขั้นตอนปฏิบัติ เข้าสู่ "ปฐวีกสิณสมาธิ" นี้เรียกว่า "**กุศลฌาน**" หรือ "**สัมมาสมาธิ**" ที่ผู้ปฏิบัติชอบต้องฝึกฝนและเพียรปฏิบัติ ให้สำเร็จ เป็นไปตามขั้นตอน

ในสติปัฏฐานสูตร ปรากฏพุทธพจน์ตรัสไว้ชัดเจนว่า "ภิกษุทั้งหลาย พึงพิจารณากายว่าเป็นปฐวีธาตุ ฯ เปฯ " แม้เมื่อกุลบุตร อุปสมบทเข้ามาเป็นภิกษุ อุปัชฌายะให้กรรมฐาน ก็ให้ด้วย "**ปฐวีธาตุ**" เป็นปถม คือ เกสา โลมา นะขา ทันตา ตะโจ ฯ เป็นต้น

นิมิตฺตํ อสฺสาสปสฺสาสา อานารมฺมณเมกจิตฺตสฺส
ชานโต จ ตโย ธมฺเม ภาวนา อุปลพฺภตีติ ฯ
ผู้รู้ในนิมิต ควบคุมจิตอยู่ในนิมิตนั้นไว้ได้
ทั้ง ๓ สภาวะธรรม (อุปาทะ ฐีติ ภังคะ)
ฌานย่อมเป็นวิสัยของผู้นั้น ฯ

ในพระอภิธรรมปิฎก วิภังค์ เล่ม ๒ ภาค ๒ ว่าด้วย กุศลฌาน จตุกกนัย ได้ระบุความสำคัญในส่วนของปถวีกสิณกรรมฐาน ไว้ดังนี้

[๗๑๐] ฌาน ๔ คือ

๑. ปฐมฌาน

๒. ทุติยฌาน

๓. ตติยฌาน

๔. จตุตถฌาน

[๗๑๑] ในฌาน ๔ นั้น ปฐมฌาน เป็นไฉน ?

ภิกษุในศาสนานี้ เจริญมรรคปฏิปทาเพื่อเข้าถึงรูปภพ สงัดจากกาม สงัดจากอกุศลธรรมทั้งหลายแล้ว บรรลุปฐมฌานที่มีปฐวีกสิณเป็นอารมณ์ ประกอบด้วย วิตก วิจาร มีปีติและสุขอันเกิดแต่วิเวกอยู่ ในสมัยใด ฌานมีองค์ ๕ คือ วิตก วิจาร ปีติ สุข เอกัคคตาแห่งจิต มีในสมัยนั้น นี้เรียกว่า ปฐมฌานกุศล ธรรมทั้งหลายที่เหลือ เรียกว่า ธรรมที่สัมปยุตด้วยฌาน

[๗๑๒] ทุติยฌาน เป็นไฉน ?

ภิกษุในศาสนานี้ เจริญมรรคปฏิปทา เพื่อเข้าถึงรูปภพ บรรลุทุติยฌานที่มี ปฐวีกสิณเป็นอารมณ์ เป็นไปในภายใน เป็นธรรมชาติผ่องใส เพราะวิตกวิจารสงบ เป็นธรรม

เอกผุดขึ้นแก่ใจ ไม่มีวิตก ไม่มีวิจาร มีแต่ปีติและสุขอันเกิดแต่สมาธิ อยู่ในสมัยใด ฌานมีองค์ ๓ คือ ปีติ สุข เอกัคคตาแห่งจิต มีในสมัยนั้น นี้เรียกว่า ทุติยฌานกุศลธรรมทั้งหลายที่เหลือ เรียกว่า ธรรมที่สัมปยุตด้วยฌาน

[๗๑๓] ตติยฌาน เป็นไฉน ?

ภิกษุในศาสนานี้ เจริญมรรคปฏิปทาเพื่อเข้าถึงรูปภพภพเพราะคลายปีติได้อีกด้วย จึงเป็นผู้มีจิตเป็นอุเบกขา มีสติสัมปชัญญะอยู่ และเสวยสุขด้วย นามกายบรรลุตติยฌานที่มีปฐวีกสิณเป็นอารมณ์ ซึ่งเป็นฌานที่พระอริยเจ้าทั้งหลาย กล่าวสรรเสริญผู้ได้บรรลุว่า เป็นผู้มีจิตเป็นอุเขกขา มีสติ อยู่เป็นสุข ดังนี้ อยู่ ในสมัยใด ฌานมีองค์ ๒ คือ สุข เอกัคคตาแห่งจิต มีในสมัยนั้น นี้เรียกว่า ตติยฌานกุศล ธรรมทั้งหลายทีเหลือ เรียกว่า ธรรมที่สัมปยุตด้วยฌาน

[๗๑๔] จตุตถฌาน เป็นไฉน ?

ภิกษุในศาสนานี้ เจริญมรรคปฏิปทา เพื่อเข้าถึงรูปภพ บรรลุจตุตถฌานที่มีปฐวีกสิณเป็นอารมณ์ ไม่มีทุกข์ ไม่มีสุข เพราะละสุขและทุกข์ได้ เพราะโสมนัส และโทมนัส ดับสนิทในก่อน มีสติบริสุทธิ์ เพราะอุเบกขา อยู่ในสมัยใด ฌาน มีองค์ ๒ คือ อุเบกขา เอกัคคตาแห่งจิต มีในสมัยนั้น นี้เรียกว่าจตุตถฌานกุศล ธรรมทั้งหลายที่เหลือ เรียกว่า ธรรมที่สัมปยุตด้วยฌาน

ขอความผาสุขสวัสดี ก้าวหน้าในการปฏิบัติ เจริญในธรรม จงบังเกิดแก่สาธุชนผู้ใฝ่ปฏิบัติชอบทุกท่าน ทั่วกันเทอญ ฯ

กสิณ เปรียบเสมือนการศึกษาขั้นมหาบัณฑิตย์ ซึ่งแน่นอนที่สุดผู้ที่จะผ่านเข้ามาศึกษาปฏิบัติได้ ย่อมจะต้องมีพื้นฐาน ในการปฏิบัติกรรมฐานมาแล้ว อย่างเชี่ยวชาญ หากจะเปรียบกับ การศึกษาทางโลกก็คือ ผู้ที่จะเข้าเรียนปริญญาโท ต้องผ่านการเรียนตั้งแต่ชั้นอนุบาล ประถม มัธยม และอุดมศึกษามาแล้ว สามารถแยกแยะ คำใดเขียนถูก คำใดเขียนผิด รู้จักอักขระ พยัญชนะ และการผสมอักษรกับวรรณยุกต์ ให้เป็นอะไร และสื่อความหมายให้สังคมโลกรับรู้ ตรงกับสิ่งที่ต้องการได้อย่างไร นั่นเอง

ฉะนั้น จึงไม่ใช่เรื่องมักง่าย หรือ นึกเอาเองได้เพียงว่า แค่หยิบแผ่นกสิณมานั่งจ้องจำภาพ แล้วจะบรรลุความสำเร็จ ซึ่งเป็นไปไม่ได้ เหมือนกับคนอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ การศึกษาระดับใดไม่เคยผ่าน แต่ไปซื้อหนังสือปริญญาโทมานอนหนุนหัว ก็ไม่สามารถจะสำเร็จเป็นมหาบัณฑิตจริงได้ฉันนั้น

พื้นฐานของกสิณ จะเน้น "สติ คือ ธรรมชาติระลึกรู้อารมณ์แห่ง อานาปาณสติ พร้อม ด้วยนิมิต" เป็นหลักสำคัญยิ่ง เพราะกสิณจะเป็นกุญแจที่ไขห่วงโซ่พันธนาการของ "รูป" ทั้งหลายอันเกิดขึ้นโดยมหาภูตรูป ๔ สภาวะนี้เรียกว่า "ฌาน" ภาษาปฏิบัติเรียกว่า "รูปฌาน" จึงต้องอาศัย "รูป" เป็นนิมิต

เมื่อสามารถปลดจาก พันธนาการรูปทั้งปวงได้ จึงจะก้าวขึ้นสู่การปลดห่วง แห่ง "นาม"ทั้งปวงอันเป็นทางไปสู่ "ญาณ" กำเนิดเกิด "ปัญญาวิมุติ" รู้แจ้งเห็นจริง ถึงหนทางวิมุติหลุดพ้นสู่โลกุตร อันมี "พระนิพพาน" เป็นที่สุด ซึ่งจะเห็นได้ว่าการปฏิบัติ ได้ถูก

จัดวางไว้เป็นไปตามลำดับ มิอาจข้ามขั้นตอน หรือหยิบมาปฏิบัติตามที่ชอบ เพราะจะไม่เกิดผลอันใด โดยสิ้นเชิง ดังพระบาลียืนยันไว้ว่า

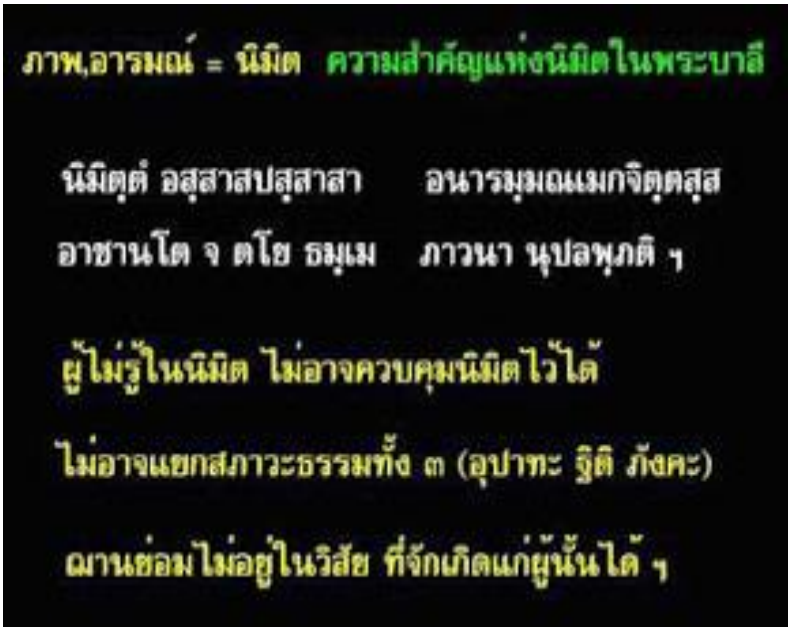
ภาพ,อารมณ์ = นิมิต ความสำคัญแห่งนิมิตในพระบาลี
นิมิตฺตํ อสฺสาสปสฺสาสา อนารมฺมณเมกจิตฺตสฺส
อาชานโต จ ตโย ธมฺเม ภาวนา นุปลพฺภติ ฯ
ผู้ไม่รู้ในนิมิต ไม่อาจควบคุมนิมิตไว้ได้
ไม่อาจแยกสภาวะธรรมทั้ง ๓ (อุปาทะ ฐิติ ภังคะ)
ฌานย่อมไม่อยู่ในวิสัย ที่จักเกิดแก่ผู้นั้นได้ ฯ

ตามพุทพจน์พระพุทธองค์ทรงกำหนดขั้นตอนแห่งการปฏิบัติไว้ชัดเจนว่า ให้เริ่มจากอานาปาณสติ (ระลึกรู้ลมหาใจเข้า-ออก) เป็นเบื้องต้น แต่ส่วนใหญ่ก็คิดเอาเอง ตามความเข้าใจว่า "คือการเอาสติไปจับที่ลมหาใจ ว่า เข้ายังไง ออกยังไง" เท่านั้นจริง ๆ ที่สำคัญคือนำไปเชื่อมต่อกับ "สติปัฏฐาน" ไม่ได้

และถ้าหากง่าย ๆ ยังงั้น ป่านนี้คงมีพระอรหันต์เต็มโลกแล้ว พระพุทธองค์ทรงจึงยืนยันไว้ชัดว่า "อานาปาณสติ เป็นของยาก..." แต่ยุคนี้กลับมองผ่านอานาปาณสติ ไปคิดเอาเองเพียงว่า ของง่าย ๆ แค่หายใจเข้าออก ก็ใช้ได้แล้ว..!!

เปล่าเลย ! เพราะตามจริงแล้วดูเหมือนใช่ แต่ไม่ใช่ เปรียบเสมือน วัว กับ ควาย ดูเผิน ๆ รู้ผ่าน ๆ เกือบเหมือนกัน ๑๐๐ % แต่จุดต่าง คือความอดทนของแต่ละประเภทต่างกัน เพราะวัวทนร้อน ควายทนฝน วัวใช้เทียมเกวียน ส่วนควายใช้ไถนา นี่คือความต่าง จะรู้เฉพาะผู้ใช้ แต่ผู้ที่เพียงรู้จัก แต่ไม่เคยใช้ทั้งสองประเภท จะแทบไม่เห็นความแตกต่าง พอมาใช้ผิดสภาวะนั่นแหละ จึงจะรู้ว่าพลาดไป

การเชื่อมต่อ ของอานาปาณสติ กับ สติปัฏฐาน ล้วนร้อยรัดเรียงประดุจเปรียบว่า อาปาณสติ คือเหล็กดีที่พร้อมหล่อเป็น**ข้อโซ่** ส่วน สติปัฏฐาน คือ **สายโซ่**ที่ทำมาจากอาปานสติ ดังมีพุทธพจน์ตรัสรองรับไว้ว่า **"ดูก่อนอานนท์ อานาปานสติสมาธิ ภิกษุเจริญแล้ว ทำให้มากแล้ว ย่อมยังสติปัฏฐาน ๔ ให้บริบูรณ์.."**

การปฏิบัติที่หวังผลได้ จะต้องเริ่มตั้งแต่เบื้องแรก นั่นคือ "การนั่ง" มีพุทธพจน์กำหนดไว้ ว่า "นั่ง ตั้งกายตรง"

คำถาม คือ ทำไมต้องตั้งกายตรง ?

คำตอบ คือ เพื่อให้กระดูกสันหลังตั้งฉากเป็นแนวตรง เนื่องจากในกระดูกสันหลัง จะเป็นรูพรุนบรรจุอยู่ด้วยเส้นประสาท ที่ทำงานด้วยกระแสไฟฟ้าชีวภาค (Bio-Electric) ที่รับ-ส่ง สัญญาณ และคำสั่ง ขึ้น-ลงมาจากสมองไปยังเซลล์ และอวัยวะส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย การปฏิบัติสมาธิ (รวมเป็นหนึ่งเดียว) ก็คือ การจัดระดับความถี่ของคลื่นกระแสไฟฟ้าชีวภาค ให้เป็นไปตามที่กำหนดในระดับต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดความสงบจนถึงระดับฌาน ซึ่งเป็นผลมาจากปฏิกิริยาทางคลื่นไฟฟ้าชีวภาค ที่ได้ถูกกำหนดขึ้นโดยผู้ปฏิบัตินั้น ๆ

ดังนั้น หากนั่งหลังคดงอ ฯลฯ การส่งสัญญาณดังกล่าวก็จะไม่เป็นผล (ปฏิบัติไม่สำเร็จ) ซึ่งการกำหนดท่านั่งทำสมาธินี้ พระพุทธองค์ทรงกำหนดขึ้นเฉพาะชื่อว่า "สิทธะอาสนะ (ขัดสมาธิเพชร)"เมื่อประมาณ ๒,๖๐๐ กว่าปีมาแล้ว และปัจจุบัน (พ.ศ.๒๕๕๙) วงการแพทย์ทั่วโลกล้วนยอมรับ

จุด, ตำแหน่งตรงหน้า ที่สายตาทอดลง โดยไม่ก้ม ไม่เงยเกินไป จะได้ระยะห่างพอดี (ประมาณ ๑ ศอก กับ ๑ ฝ่ามือ) ตรงนั้นแหละ เป็นที่ตั้ง (ที่วาง) ของ "รูป" หรือ "นิมิต" ที่ต้องการนำเข้าไปสู่ภายในพร้อมกับลมหาใจเข้า อันเรียกว่า "**อภิวาทิย**" ในขั้นต้น เช่น ตัวอักษร (แผ่นนะโม...) เป็นต้น

ทีนี้เรามาดูกันว่า อานาปานสติ ไปเชื่อมต่อกับ สติปัฏฐานตรงไหน ? เชื่อมกับกายในกายได้อย่างไร ? เพื่อให้สาธุชนผู้ใฝ่ปฏิบัติชอบในพุทธวิถี "สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค" จะได้เข้าใจ และภูมิใจ ที่ได้พบแนวทางหนึ่งเดียวไม่มีทางสายอื่น ของพระพุทธองค์เส้นนี้ และเพื่อให้ผู้ที่สนใจ จะได้ใช้เป็นแนวทางศึกษา-ค้นคว้า เพื่อความก้าวหน้าของพระพุทธศาสนาสืบไป

การเชื่อมประสานระหว่างอานาปานสติ กับ สติปัฏฐานนั้นเชื่อมกันเป็นหนึ่งเดียว ดุจดั่งโมเลกุลของทองคำที่ไม่อาจแยกเป็นอื่น เริ่มแต่แรกแห่งสภาวะของ "กายในกาย" ดังปรากฏเป็นหลักฐานในพระไตรปิฎก เล่มที่ ๓๑ พระสุตตันตปิฎก เล่มที่ ๒๓ ขุททกนิกาย ปฏิสัมภิทามรรค ดังนี้ ว่า

[๔๐๖] บุคคลย่อมศึกษาว่า จักระงับกายสังขารหาใจออก ย่อมศึกษาว่า จักระงับกายสังขารหาใจเข้า อย่างไร ฯ

กายสังขารเป็นไฉน ลมหาใจออกยาว เป็นไปทางกาย ธรรมเหล่านี้เนื่องด้วยกาย เป็นกายสังขาร ลมหาใจเข้ายาว เป็นไปทางกาย ธรรมเหล่านี้เนื่องด้วยกาย เป็นกายสังขาร บุคคลระงับ คือ ดับ สงบกายสังขารเหล่านั้นศึกษาอยู่ ลมหาใจออกสั้น ลมหาใจเข้าสั้น ลมที่บุคคลรู้แจ้งกองลมทั้งปวงหาใจออก เป็นไปทางกาย ธรรมเหล่านี้เนื่องด้วยกาย เป็นกายสังขาร

บุคคลระงับ คือ หยุด สงบกายสังขารเหล่านั้น ทบทวนระลึกรู้อารมณ์ (ศึกษา)อยู่ ความอ่อนไป ความน้อมไปความเอนไป ความโอนไป ความหวั่นไหว ความดิ้นรน ความโยก ความโคลงแห่งกาย มีอยู่ เพราะกายสังขารเห็นปานใด

บุคคลจักต้องระลึกอยู่ว่า จักระงับกายสังขารหาใจออก ทบทวนระลึกรู้อารมณ์ (ศึกษา)ว่า จักระงับกายสังขารหาใจเข้า ความไม่อ่อนไปความไม่น้อมไป ความไม่เอนไป ความไม่โอนไป ความไม่หวั่นไหว ความไม่ดิ้นรน ความไม่โยก ความไม่โคลงแห่งกาย มีอยู่เพราะกายสังขารเห็นปานใด

บุคคลศึกษาทบทวนระลึกรู้อารมณ์ (ศึกษา) อยู่ว่า จักระงับกายสังขารที่ละเอียดสุขุมหาใจออก ทบทวนระลึกรู้อารมณ์ (ศึกษา) อยู่ว่า จักระงับกายสังขารที่ละเอียดสุขุมหาใจเข้า..

บุคคลศึกษาอยู่ว่า จักระงับกายสังขารหาใจออก ทบทวนระลึกรู้อารมณ์ (ศึกษา)

อยู่ว่า จักระงับกายสังขารหาใจเข้า เมื่อเป็นอย่างนี้ ความได้ลมก็ไม่ปรากฏ ลมอัสสาสะปัสสาสะก็ไม่ปรากฏ อานาปานสติก็ไม่ปรากฏ อานาปานสติสมาธิก็ไม่ปรากฏ และบัณฑิตทั้งหลายแม้จะเข้า แม้จะออกสมาบัตินั้นก็หามิได้

ได้ทราบมาดังนี้ว่า บุคคลย่อมทบทวนระลึกรู้อารมณ์ (ศึกษา)อยู่ว่า จักระงับกายสังขารหาใจออก ทบทวนระลึกรู้อารมณ์ (ศึกษา)อยู่ จักระงับกายสังขารหาใจเข้าเมื่อเป็นอย่างนี้ "ความได้ตำแหน่งที่ตั้ง (ฐาน) ลม" ก็ปรากฏ ลมอัสสาสะปัสสาสะก็ปรากฏ อานาปานสติก็ปรากฏ อานาปานสติสมาธิก็ปรากฏ

และบัณฑิตทั้งหลายย่อมเข้าสมาบัติ (ให้ใจรักษาอารมณ์นิมิตนั้นไว้ ณ ตำแหน่งนั้นไว้ให้มั่น ไม่สั่นคลอน) และย่อมออกสมาบัติ (ให้ใจระลึกรู้อารมณ์นิมิตนั้นไว้ ก่อนถอยออกจากสมาธิ) เพื่อใช้ใจกำหนดระลึกรู้อารมณ์นิมิตนี้ในคราวต่อไป

ข้อนั้นเหมือนอะไร เหมือนเมื่อบุคคลตีกังสดาลเสียงดัง ย่อมเป็นไปก่อนตามที่หมาย ระลึก ทรงจำด้วยดีซึ่งนิมิตแห่งเสียงดัง เมื่อเสียงดังค่อยลง ต่อมาเสียงค่อยก็เป็นไปภายหลังตามที่หมาย ระลึก ทรงจำด้วยดีซึ่งนิมิตแห่งเสียงค่อย และเมื่อเสียงค่อยดับลง ต่อมาจิตย่อมเป็นไปในภายหลัง แม้เพราะนิมิตแห่งเสียงค่อยเป็นอารมณ์ ข้อนี้ก็เหมือนกันฉะนั้น

ลมหาใจออกและลมหาใจเข้าที่หยาบ ย่อมเป็นไปก่อนตามที่หมาย ระลึกรู้ทรงจำตำแหน่งที่ตั้งลมได้ด้วยดี ซึ่งนิมิตแห่งลมหาใจออกและลมหาใจเข้าที่หยาบ เมื่อลมหาใจออกและลมหาใจเข้าที่หยาบเบาลง

ต่อมาลมหาใจออกและลมหาใจเข้าที่ละเอียด ย่อมเป็นไปในภายหลังตามที่หมาย

ระลึกทรงจำด้วยดีซึ่งนิมิตแห่งลมหาใจออกและลมหาใจเข้าที่ละเอียด และเมื่อลมหาใจออกและลมหาใจเข้าที่ละเอียดเบาลงอีก ต่อมาจิตย่อมไม่ถึงความฟุ้งซ่านในภายหลัง แม้เพราะความที่นิมิตแห่งลมหาใจออกลมหาใจเข้าที่ละเอียดเป็นอารมณ์

เมื่อเป็นอย่างนี้ **ความได้ลมก็ปรากฏ** ลมอัสสาสะปัสสาสะก็ปรากฏ อานาปานสติก็ปรากฏ อานาปานสติสมาธิก็ปรากฏ และบัณฑิตทั้งหลายย่อมเข้าสมาบัติ (ให้ใจรักษาอารมณ์นิมิตนั้นไว้ ณ ตำแหน่งนั้นไว้ให้มั่น ไม่สั่นคลอน) และออกสมาบัติ (ให้ใจระลึกรู้อารมณ์นิมิตนั้นไว้ ก่อนถอยออกจากสมาธิ) นั้นๆ กาย คือ ความที่บุคคลระงับกายสังขารหาใจออกหาใจเข้าปรากฏ สติเป็นอนุปัสสนาญาณ กายปรากฏไม่ใช่สติ สติปรากฏด้วย เป็นตัวสติด้วย

บุคคลย่อมพิจารณากายนั้นด้วยสตินั้น ด้วยญาณนั้น เพราะเหตุนั้น ท่านจึงกล่าวว่า สติปัฏฐานภาวนา คือ การพิจารณาเห็นกายในกาย ฯ

ด้วยพลังแห่งพุทธานุภาพ ขอความเจริญ ก้าวหน้าในการศึกษา-ปฏิบัติ ผาสุข สวัสดี จงบังเกิดมีแก่สาธุชนผู้ปฏิบัติชอบ โดยทั่วกันทุกท่านเทอญ ฯ

::: **คำอธิษฐาน ที่ปรากฏผลใน ๓ วัน** :::

ที่มาของเรื่อง เนื่องจากที่วัดมีหมาเยอะมาก ต้องทำหมัน เพราะถ้าปล่อยไปอีกพักจะออกลูกเป็นร้อย แต่ที่แม่สะเรียงหาหมอมาทำไม่ได้ ติดปัญหาไปหมด รายสุดท้ายเป็นสัตวแพทย์บอกยินดีทำให้ แต่ไม่มียาสลบหมา ซึ่งซื้อก็ไม่ได้ สั่งก็ไม่ได้ เพราะเป็นยาต้องห้าม เขาบอกถ้ามียาสลบหมาก็ยินดีมาทำให้

ดังนั้นหนทางสุดท้ายคือ "อธิษฐาน บอกเทวดา" ในที่สุด ๓ วันผ่านไป ผลปรากฏสำเร็จอย่างปาฏิหาริย์ ตามภาพ (line) ด้านล่าง

ดังนั้นเวลาติดขัดอะไร ไม่มีทางออก ให้สวดมนต์จนได้ปีติ แล้วถวายชีวิตเป็นพุทธบูชา เพื่อเปลี่ยนสถานะตัวเราให้สูงกว่าเทวดา คือ เป็น "พุทธบุตร" ก่อน จากนั้นเอาภาพที่เราต้องการปรารถนาให้เป็น ให้เกิดขึ้น ตั้งลงไปพร้อมลมหาใจ ไว้ที่ปถวีธาตุ เมื่อเต็มที่หายใจออกจะพ้นปลายจมูก ให้เห็นภาพ เราได้รับสิ่งนั้น

ที่นำมาเล่าให้สาธุชนได้รับทราบกัน เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติ "สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค" ภาคอธิษฐาน จะได้นำไปใช้เมื่อต้องการอธิษฐาน ให้ได้ผลจริงทันใจ และ ทั้งนี้ต้องขออนุโมทนากับ Dr Mint มา ณ ที่นี้

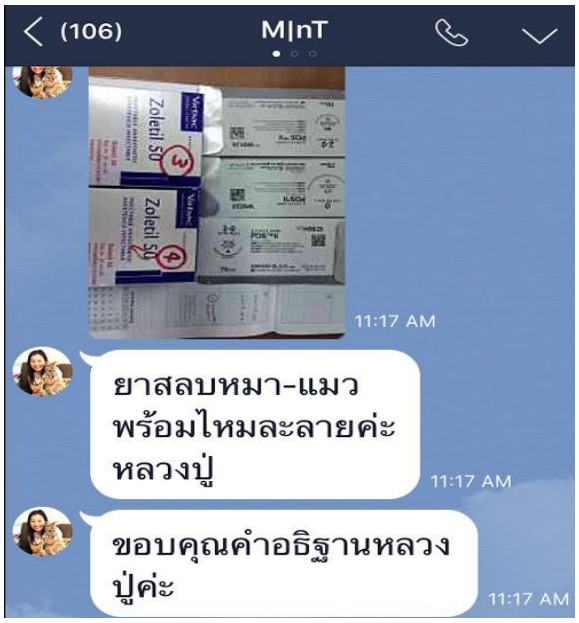
(106)
M|nT
Zoletil 50
Zoletil 50
11:17 AM
ยาสลบหมา-แมว พร้อมไหมละลายค่ะ หลวงปู่
11:17 AM
ขอบคุณคำอธิฐานหลวงปู่ค่ะ
11:17 AM

พอดีสัตวแพทย์ที่ทำงานมีเหลือมาให้พอดี แถมวันนี้มีน้องสัตวแพทย์ขึ้นเชียงใหม่อีก 😊 mission complete แล้วค่ะ
11:20 AM
อนุโมทนาสาธุ
Read

เจริญพร